

ВАСИЛЬ НИЧ

ПРОВОКАТОРИ УВО-ОУН

ДРУГЕ ЗВЕРНЕННЯ
ДО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ
В СПРАВІ РОЗДОРУ

Авдун

Нью-Йорк 1956

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

REPORT

ON THE THEORY OF THE

ATOMIC SPECTRA

BY

ROBERT A. FERMI

AND

ENRICO FERMI

CHICAGO, ILLINOIS

1922

Хто це провокатор?

Перебуваючи довгі літа у в'язниці, мав я нагоду докладно приглянутись злодіям, їх душевному життю: це половики, сексуалісти. В злодія на устах вічно мова про полові справи; він хвалиться наче подвигом своїми по-ловими збоченнями та сміється зі своїх злодійських вчинків; між злодіями є найбільше гомосексуалістів — між розбійниками не було; любов злодія — це любов, куплена за гроші в проститутки; злодії — це гангрена душевна та тілесна — з правила заражений половими хворобами. Перевага по-лових справ в злодія заглушує його совість. Він хоче жити по панськи та чує відразу до чесної праці; тільки крадіжжю чужої власності може він "давати собі раду в житті". Чужою працею ще ніхто не доробився та не доробиться — про це злодії знають, але після цього не поступають. В кожного злодія на дні душі є "віра", що він, вишовши на волю, зробить ще один "скок", яким "доробиться" та заживе щасливо, переставши красти — злодій Мартинишин. Злодійська надія глупа, бо не вміє обчислити: всі ледачі вчинки, скорше чи пізніше, злітають ледарам на голову. Наслідок такий, що злодій більшу частину свого життя перебуває у в'язниці. "Сеніором" львівських злодіїв був Мойше-Стах, жид, якого я стрінув в Бригідках 1934 р. Мав 50 років життя, з того у в'язниці перебув 25, від — сиджуючи вироки від 1 до 3 років.

Всі злодії є проти того, щоб їх сини ішли їх слідами — злодій Сікорські. Тільки один львівський злодій мав весь час великий успіх. Він крав уже 20 літ, завсіди сам, ніколи не сидів у в'язниці; на вул. Академічній купив собі 2 великі камениці, записавши їх на свою жінку. Про нього знали всі злодії, знала поліція, яка була безсила в шуканні доказу проти нього. За це мав цей злодій вічний клопіт зі жінкою, дітьми, які вічно хорували або мали інші нещастя. Злодії робили висновок: злодійський заробок не виходить злочіві або його родині на користь і якби злодій ще раз народився, то він не вибирав би собі злодій — ського фаху.

Цей вступ ми навели, щоб вияснити "природу" провокатора: провокатор — це половик, злодій, бандит та зрадник. При вступі до ОУН йому і не снилось, що він колись стане зрадником. Він вступив до підпілля, щоб битись за український нарід, щоб учити гарних дівчат волонтаризму, щоб добути слави, стати героєм. "Коли я довідався, що якась гарна гімназистка чи семинаристка у Львові належить до ОУН, тоді я зв'язувався з нею конспіраційною дорогою та робив стрічі. На стрічах давав їй завдання: когось слідити, зняти комусь візитівку з дверей і по тижневі назад повернути ітд. Опісля я обговорював ці справи з нею та давав їй виклад з ідеології українського націоналізму. Таким чином я заприязнювався з гарною дівчиною та мав на неї вплив, хоч іншою до роєю це було б неможливо" — говорив Андрій Луців в Бригідках 1934 р. У Винниках Яд намовляв мене 1931 р., щоб я скликав 5 найгарніших дівчат та передав йому до ідеологічного вишколу. "Склич собі їх сам" — порадив я йому.

Бойовик, який думає поважно про свій борецький подвиг, ніколи не буде спільно працювати з дівчиною: дівчина, як ще до цього гарна, це найбільший його ворог. Богато бойовиків марно пропало, бо вони, замість дівчину відложити на бік, кохалися в підпіллі. Так пропав Володимир Кабзан зі своєю дівчиною, яких НКВД розстріляло в червні 1941 р.

Кабзан, учитель, був відважним членом ОУН: одного разу з двома револьверами опинився на вин. поліції, іншим разом одним ударом кулака повалив на землю польського силача, Беднасевича, за то, що цей сказав "Уж караїми хрон України". Цього силача опісля пів години підносило 4 поляків з рова. Коли НКВД кликало до себе Кабзана — вдруге, він не пішов. Перед своїм відходом до підпілля, Кабзан виголосив до своєї класи таку промову: "Діти, то все, що я вам говорив про Сталіна, є неправдою. Ви не слухайте Сталіна, це кат українського народу. Любіть Україну та будь-

те їй вірні. Я мушу вас покидати, бо НКВД хоче мене знищити і ми більше вже не побачимось".

Діти плакали, Кабзан плакав.

Кабзан переховувався у Винниках у своїй дівчини, Хруниківної. НКВД обступило танком стодолу, в якій переховувався Кабзан, та загрозило, що розстріляв родичів Хруниківної, якщо він добровільно не здасться. Не було виходу і він піддався.

З правилами всі балакуни-"ідеологи" ідуть до підпілля не задля того, щоб боротись за український нарід, а тому, щоб підшукати собі яку гарну дівчину та оженитись з нею. Втікачі за границю, вони живуть з крадіжкі грошей ОУН, з видавання колишніх друзів; їх жінкам, колись чесним та визначної краси, навіть і не сниться, що їх мужі кормлять їх кров'ю українських борців. Перед знищенням Січі багато парубків втікало на Запоріжжя. Тут за Зроки робили з них добрих на вигляд козаків: тільки іти в похід та битись за український нарід. Однак вони не були "дурні"десь в поході загинути, а вертали до рідного села та женились з тими дівками, які перед тим на них не хотіли дивитись. Малоросійська хитрість, якби сказав москаль.

До підпілля надаються тільки бойові хлопці та дівчата, ніколи балакуни. Ці своїм смородом виполошують з підпілля бойовий складник або роблять з бойовиків конфідентів, провокаторів. Бойовик не терпить балакуна, гімн-ра: балакун, худобина, в бійці втікає, потім задоволено сміється - "я не дурний був дістати в шкіру!" Бойовик в бійці не може утікати, бо хто утікає, цьому важко стати твердо в слідуючій. З тої причини бойовик свою утечу важко переживає, бо ця втеча є доказом його меншої вартости. Доки він не втік, доти він в душі почувався ніким непереможеним. Мужчини погорджують балакунами: в діточих літах б'ють їх при вській нагоді, при війську розстрілюють за втечу з поля бою ітд. Дівчата також брідяться мужчин-бабів. З борцем жінка може видати дітей-борців, з балакуном-нездар. Ми терпимо від століть неволю тому, що в нас нема подостатком мужчин для жінок-в нас є за богатого мужеського барахла. Українки не повинні виходити заміж за тхорів та ледарів.

Балакун ніколи не бився, він чує відразу до бійки; він гіршиться тими, що б'ються, що стають в обороні своєї чести: порядний син порядних родичів не б'ється з батярами. Забити людину навіть забіяці не є легко, головню тоді, коли він вперше цього доконує; енкаведисти вбивають свої жертви по п'яному, щоб була менша грижа совісти; не один з них закінчив своє життя в божевільні. Скільки то трапляється, що чоловік забив свою жінку та збожеволів з цього - або навідворот. Свій злочин кожен мусить відпокутувати. Вбивати народних катів не є злочином; таке убійство борця душевно підносить, задоволяє, бо цим він рятує своїх земляків перед бандитом. Тут навідворот, хто народних катів не вбиває, є зрадником свого народу. Мільони українців-діти, жінки-гинуть на Сибірі, тому що зігнали мужчини цьому мовчки приглядалися, як їх новітні татарсько-людські москалі вивозили з України. Ці зігнали мужчини допустились найбільшого злочину супроти українського народу.

Балакун до бійки не надається, а за вбивання нема що згадувати! Однак в ОУН він деклямує про смерть катам, а коли небезпека докотиться до нього, то він, смердюх, безстыдно утікає за границю та звідси дальше деклямує про безпощадну боротьбу з ворогом. За це він краде гроші, призначені для бойовиків на озброєння, та з піднесеною головою по світі походжає, доки на його голову не злетить кара.

Ось такий балакун, що втік з України за границю та звідси "організує" підпілля - УВО, ОУН-с, ОУН-р, Закардонні Частини ОУН, УГВР ітд. - є першим провокатором. Йому звичайно ця можливість і не сниться, бо він, сморід, одержав дівоче виховання та не має жадного поняття про мужеську честь-це проститутка. За його провокаторську роботу ворог звичайно йому не платить-він платить собі краденими збірками на визвольний фонд або підпольну боротьбу. Заложивши собі часописи, які оплачують наші во-

роги або чужинці, він голосить ненависть супроти інших українців, своїх противників; "противниками" його є ті всі, що не хочуть йому "підчинитись": він відограє перед українцями ролю володаря, князя Макиївеллі, висилаючи молодих людей на загибель просто ворогові в руки. По якомусь часі таких володарів число збільшається і сьогодні ми маємо аж тьох "гетьманів" українського підпілля. Такі провокатори спричиняють загалну загибель бойовиків: одні марно гинуть з руки ворога, бо провокатор свідомо їх не вишколив та зле озброєних вислав до боротьби, в якій вони стали легкою добичкою ворога; інші, зорієнтувавшись в час, покидають підпілля та рятуються утечею; ще інші, попавши в руки ворога, піддаються його намовам та відплачуються українському народові за зраду зрадою. Це є зрадою українського народу, коли він мовчки приглядається провокаторській діяльності Мельника, Бандери та Лебедя.

Провокатор не має сили завернути зі своєї злої дороги, бо більша половина його волі є зігнута. Чим дана суспільність дурніша, тим провокатор має більші "жнивна". До глупоти суспільности належить погляд, що провокатором, зрадником може бути тільки слаба людина. Тимчасом провокатором може бути кожен визначний діяч! Доказом цього є підпольні рухи, їх історія. Провокаторові стати зрадником допомагає ворожа поліція різними способами; з правила він не є добровільним зрадником на початку своєї "карієри". Внаслідок поліційно-наукових досягнень людина по довшій науці стає тим, чого бажає собі ворог: конфідентом, сипачем чи тільки признаним до своєї вини. Таке тут є правило; очевидно є і виїмки, але виїмки для підпольного руху не мають значіння.

Підгайного, бойового референта ОУН, "онанізував" суддя Валігурскі цілими місяцями при допомозі нареченої. Нареченій Підгайного суддя обіцяв, що, якщо вона намовить Підгайного до виявлення справ ОУН, то цей одержить тільки три роки в "язниці" в "завішенні". Валігурскі замикав їх обоє на келії, а сам з дозорцем ішов в другий кут коритаря та уважав, щоб їм ніхто не переривав кохання, яке тягнулось годинами - Сеньків. Підгайний став одним з найбільших сипачів ОУН: замість тьох років в завішенні одержав вічне та виключення з групи укр. політ. в "язнів", а дурна дівчина вийшла заміж за іншого.

Інший член проводу ОУН - діючий краєвий провідник - видав усі тазмниці, про які знав, та згодився стати провокатором з рамени польської поліції в ОУН, якщо ця випустить його на волю - О. Мацак. Цю умову зірвала польська поліція, яка мала в проводі українських націоналістів ліпших агентів, як цей сипач.

Сини знаних українських діячів стали сипачами, викликаючи в таких, як Гайвас, безмежну радість - "обласний Манарушка і сипач!" - а в інших пригноблення. Галапац хотів стати героєм, а став твердим сипачем, себто говорив правду в слідстві та на розправі, внаслідок чого Матла одержав кару смерті. С. Бандера по місяці слідства признався до ОУН, хоч його ніхто і пальцем не рушив, як рівнож всіх згаданих вище - Коссак. Білас в слідстві сказав, що Коссак є подібний до того, що давав йому наказ. На розправі це відкликав, але Коссака засуджено на 7 років в "язниці". Данилишин тільки підсміхався зі свого сестрінка: "Хто їсть обід в ресторану, перебуваючи у в'язниці, той за це буде важко покутувати!" Доки польська поліція була членів УВО-ОУН, доти їй було важко щобудь вимусити від бойовика або навіть від жінки. Бійка - мужчину ображає і він чує страшну лютя на таку поліцію, що бє, та думає при нагоді її стріляти. Чемна поведінка, малі услуги, бачення з дівчиною, удаване співчуття, гваранції на скорий вихід, - це все робить бойовика м'якшим. Агенти-психологи йому кажуть: ми хочемо тобі добра; скажи, хто дав тобі наказ іти на замах? Ми знаємо, ти є тільки жертвою тих, що тебе вислали, хотіли використати твою молодість. Комісар Древич "плакав" разом з Мадю, який оповів цьому ж про своє життя, заливаючись сльозами. Агенти, наче актори на сцені, загривали з членом ОУН і осягали свої діль. Головною причиною цих неймовірних висип було то, що провід ОУН

перебував за границею та морально кожного члена деградував у слідстві, заломлював; в боротьбі рішучим чинником на поставу мужчини є постава проводу: коли старшина, який веде відділ до бою, втече, тоді утікає за ним весь відділ; коли провід ОУН втік за границю, тоді і члени ОУН при першій зустрічі з ворогом втікають, себто сиплять, думаючи, що цим врятується. Коли ти опинишся на поліції, яка має докази на тебе і тобі грозить кара смерті, тоді всі твої постанови з волі зазнають перевороту, ти стаєш іншою людиною. Про цей переворот в душі кожного в "язниці" знає глупа суспільність. Вона не знає, що кожен вчинок людини з в'язниці, яке б високе ця людина не займала становище, треба брати під побільшаюче скло, а на її слова заткати свої вуха воском. За перший злий вчинок таку людину треба безпощадно покарати: коли це людина чесна, то вона не буде чекати на суд, а добровільно сама вимирить собі кару; коли це провокатор, то він свою вину скине на пошкодованого члена або його убіє, викрикуючи, що він убив конфідента.

Провокатор в підпіллі - це та проститутка, яка грається на вістрі бритви.

Глупа суспільність не знає, що є один рід ледарів, який свідомо доконує дуже страшного злочину, який би переходив її поняття, щоб цим закрити свій злочин. Хто з українців в Галичині поважно вірив в голодовку смерть аж 5-мільйонів українців в СРСР 1933 р.? Хто про це заговорив до американців, той себе компромітував - др. Мишуга. Хто з ам. жидів вірив, що Гітлер в 2. світ. війні винищив аж бміль. жидів? Хто повірив би, що Роман Барановський, бойовий реф. та заступник кравого провідника ОУН, де провокатор з 4-ро літнім досвідом? Хто дасть охорону перед провокатором з проводу ОУН такому українцеві, який знайшов докази на нього? Федусевичівна підозривала Р. Барановського в зраді; коли він про це довідався, тоді почав намовляти польську поліцію, щоб ця замордувала її.

1948 р. я спитав Я. Рака: Чи ти часом не думав, що там між вами в проводі ОУН є провокатор? - "Певно, що є!" - відповів він, хоч цей Рак не старається відшукати цього провокатора.

На того, що відважиться вказати пальцем на провокаторів з проводу ОУН, хтось зачне поширювати різні погослови:

- Це варіят, підозрілий тип, большевицька робота ітд.

Ці погослови поширює провокатор в проводі ОУН за посередництвом організаційної сітки серед української суспільности: всі безавторські погослови серед членства ОУН поширює провокатор з проводу ОУН; чесний член всі свої здогади чи докази подає під своїм прізвиськом.

Боротися з провокаторами треба двома способами:

1/. Суспільність мусить подбати, щоб в проводі підпілля не було леда-рив. Ледарями на чолі підпілля є завсіди тхорі, дезертири, які втекли за границю та подаються за героїв, живучи з крадіжкі організаційних грошей та видаючи своїми зв'язковими підпілля в Україні. Суспільність, яка мовчки приглядається такій зраді дезертирів ОУН, зраджує своїх вірних синів, бойовиків українського підпілля. Ця зрада української суспільности викликає обурення та зраду багатьох підпільників: зрада породжує зраду.

Степан Шульга з Винник восени 1939 р. оповів мені свою справу з НКВД, яке змушувало його до конфідентства. Я порадив йому, щоб утікав за границю. Він мені відповів:

- За границею Костів поширив погослови, що я став конфідентом; до іншого району перенестись я не можу, бо маю на удержанні родичів. Верхи ОУН вивтікали за границю, спасаючи своє тіло, - ми низи також мусимо собі якось радити...

Шульга видав своїх провідників, але зараз упередив їх перед арештуванням, так, що вони врятувались, пішовши в підпілля; було арештовано тільки 5 юнаків.

Кого тепер вперед судити: С. Шульгу, що згіршився верхами, чи ці верхи?

Треба вперед судити ці верхи за їх втечу та за те, що згіршили Жульгу, що допомогли НКВД зробити з нього конфідента. ОУН – це не рефератове т-во голошення "ідеї" або матримоніальне, ОУН – це бійка з ворогом українського народу. Слово бійка ужив я, щоб всіх балакунів ліпше усвідомити, бо балакуни до бійки чують завжди відразу. Ці "верхи" – балакуни попали не до свого товариства: брак контрольної влади в ОУН спричинив, що голота дісталась до проводу Організації та її морально точить на загибіль українського народу. В боротьбі за державу не можна утікати! Ми в неволі, бо ми маємо за багато дезертирів. Дезертир – це головний ворог кожної держави. Кожна держава карає дезертирів на смерть. Якщо ми поважно думаємо про свою державу, тоді ми мусимо з провідниками нашого підпілля, які дезертирували, поступати по державному, себто оцих дезертирів Мельників, Бойдуників, Бандер та Лебедів стріляти на смерть. І це є обов'язком кожного українця переслідувати таких драбуг.

Дезертир не може стояти на чолі борців. Дезертиром є той, що втік з поля боротьби. Так, як проститутка не може бути ігуменшою над монахинями, бо вона їх знищила б душевно, подібно і в борщі дезертир не може бути провідником, бо вони до нього чують відразу, під його проводом вони можуть тільки програвати бої, ніколи виграти. Кожна державна нація учить свою молодь погорджувати дезертирами. Тільки в нас є відворотно, бо улаждується величаві академії щороку в честь Коновальця та Петлюри, які дезертирували в боротьбі за українську державу. Ці академії наказують нашій вороги, щоб при їх помочі знищити душу української молоді, щоб вона ішла слідами Коновальця, Петлюри, себто утікала за кордон. Душу молодій дівчині можна знищити захвалюванням порнографії; душу молодого хлопця можна знищити вихвалюванням дезертирів. Концерти улаждується для молоді, щоб її цим виховувати на чесних членів суспільності: чим ти молоді кормиш, тим вона буде.

Українська суспільність поповняє головний злочин супроти своєї молоді годуючи її дезертирською стухлиною.

Чесна справа, очолювана ледарями, перестає бути чесною. Доказ. Хай владитель бурделю стане директором дівочої гімназії. По якомусь часі найгарніші гімназистки стануть проститутками. Хай цей бурдельник стане суддею даного міста та зачне судити ці проститутки. Хоч як строго він їх судив би, то нічого доброго з цього не вийде; бо владитель бурделю буде знаходити все нові жертви з-поміж молодих недосвідчених гімназисток, яких зводигимуть його агенти при помочі обіцянки жени-тись. Гімназія – це добро для молоді, бо тут із знанням виховується її на чесних членів суспільності. Хто з родичів схоче посилає своїх доньок до гімназії, в якій директором є бурдельник? – Очевидно, ніхто. Гімназія, очолена бурдельником, стала великим злом.

Далеко гіршому положенні є це підпілля, на чолі якого стоять дезертири, злочинці, провокатори. 1945–47 рр. Бандера переслідував дезертирів УПА: одних казав постріляти, інших подусити, а ще інших потопити. І яка з цього вийшла користь? Ці молоді люди ніколи не стали б дезертирами, якби на чолі ОУН не був дезертир Бандера. Суд Бандери – це суд бурдельника, який за свої злочини карає свої жертви.

Відома, якої великої шкоди для церкви натворили папи та патріархи, які своїм рівнем чесноти не надавалися на ці становича, які займали. Через них повставали страшні роздори серед християн та кровопролиття. Сьогодні на папів вибирають кардиналів у старшому віці і ці знаменито виконують свої обов'язки, хоч зла їх попередників важко є їм справити. Урядника, який провинився супроти сторони, зараз звільняють зі служби, хочби він мав за собою більші заслуги.

Ідея в провідника не є рішенням чинником, а є його чеснота. Наша ідея вже в віках поневіряється в чужинців, бо в нас є замало борців, чесних людей, які хотіли б боротись за цю ідею. Державу можна побудувати тільки на чесних українцях. Молодь, вихована на державних ледарях, ніколи не збудує своєї держави. Наші вороги за поміччю своїх агентів

в проводі ОУН підсудують українській молоді ледачі взірці до наслідування, щоб її в зародку зіпсувати, здегенерувати.

2/. Чоловік стає конфідентом через глупоту; його заскочив ворог при якійсь справі, за яку йому грозила кара. Справа починається обіцянкою, чимбуть, щоб було чим ворожій поліції причепитись до молодого чоловіка. Обіцянка зрадити ще не є зрадою. Коли молода дівчина обіцяла парубкові, що вечером вийде до ліса з ним полого забавитись, взявши наперед від нього дарунок, і вона цієї обіцянки ніколи не додержала, то я питаю: чи внаслідок обіцянки вона стала проституткою?— Ні, її злий вчинок буде мати інше означення та іншу кару. Подібно мається справа з молодим чоловіком, який щось обіцяв ворожій поліції: доки він не виконав своєї обіцянки, доти він не є зрадником, а якимсь іншим переступником. Це тільки ворог буде його таким представляти з пімсти за то, що цей його вивів в поле.

Дмитерко, учень 7. кл. гімн. на Філії у Львові, обіцяв Івахові, поліційному радникові, що доставить цьому Сурму. Дмитерка випущено на волю. Він, опам'ятавшись, пішов до Академічного Дому та студентам оповів про свою "бїду". Студенти дали йому різних українських часописей, а наверх положили співаник п. н. "Сурма". Перед Іваховим Дмитерко удав дурака, мовляв, він не знає, що це є Сурма, яка була підпольним часописом УВО—ОУН. Івахів дав спокій Дмитеркові — Гайвас.

За Австрії у Львові змушено одного польського студента доносити на поляків. Цей студент удався до соймового польського представництва та все оповів. Польські послы у Відні чинили страшний крик і студент мав спокій від поліції — др. С. Шухевич.

Бучко, селянський хлопець із Сокальщини, діставав від польського скарбу якусь платню по своему батькові. Польський поліцай погрозами—напр. що йому відберуть цю платню—намагався змусити Бучка до конфідентства. Бучко не давав своєї згоди, тоді поліцай зачав йому до кишені 10 зл. на рахунок будучих "вісток" про українське життя. При цьому загрозив, що, якщо Бучко тих 10 зл. йому верне, то стратить платню. Бучко не мав сили цих 10 зл. віддати поліцаєві, але доносить не доносить. На розправі цей поліцай жалувався перед польським судом на Бучка, що цей його обманув. Бучко одержав 5 років в "язниці". В часі голодівки в Бригідках на 119 укр. політ. в "язнів" найліпше держався; дозорці з пімсти налляли йому при кормленні молока до легенів і цим змарнували його здоровля. Бучка засуджено за то, що він серед темної ночі по громозводнім дроті виліз на сам верх церкви та завісив синьо-жовтий прапор з написом ОУН. Цілий місяць висів цей прапор, бо польська поліція не могла його зняти. Аж воевідська пожарна сторожа з великим трудом усунула цей прапор. Член, який щось обіцяв ворогові, буде пропаний, якщо в проводі ОУН є провокатор. Цей провокатор на наказ ворога почне пускати різні брехливі поголоски про такого члена, щоб тим доконати пімсти ворожій поліції за її компромітацію. Крім цього така поліція боїться, щоб за прикладом його не пішли конфіденти. Кожного конфідента, примушеного ворогом, можна на початку його "діяльності" врятувати, якщо в підпіллі є Верховний Суд та Бойові Закони.

Злочиноном української суспільности є то, що вона терпить беззаконня в українському підпіллі. Там карають членів ОУН наші самозванці—Мельник, Бандера, Лебідь—без суду, без законів. Законів вони не дурні запровадити, бо перші попали б під суд. Великих зрадників з проводу ОУН вони за прикладом Коновальця ніколи не карають, хіба зужитих малих конфідентів, яких хоче позбутись ворог... Якби вони опинилися на чолі будучої української держави, то вони по "старому" мордували б невігідних собі українців беззаконно. В державі не вільно без статті закону нікого карати.

Брак Бойових Законів та Верховного Суду, який би давав охорону покаючому грішникові перед провокатором в проводі ОУН, є головною причиною, що в нас є велике число примушених зрадників, сексотів.

Провокатора Гука застрілено в Академічному Домі у Львові 1925 р. Вербицький до мене говорив: "Цього Гука можна було використати для наших цілей—він не скривався своєю платною службою для польської поліції; одного разу повідомив мого брата про його арештування".

Бережницького застрілено 1931 р. Був це зужитий конфідент з Рогатина, який у Львові не мав в поліції жадного значіння, бо тут був "ас"—Роман Барановський. Провокатор в проводі ОУН до спілки з польською поліцією рішили убити Бережницького для своїх цілей. Доказом цього є то, що Мицик, який забив Бережницького, не втік, а попав в руки поліції. Убивства кожного конфідента можна доконати без найменшої небезпеки для вбивника. Ціллю польської поліції було при помочі убійства конфідента та засуду Мицика на 15 літ в "язниці остудити запал бойовиків до замахів на польських діячів. В тому часі в кожній українській гімназії було значне число бойовиків, напр. на Головній було яких 20-30. Небезпека від таких бойовиків полягає в тому, що, якщо ОУН не вишле когось з-поміж них на замах, тоді значний відсоток з-поміж них на власну руку почне стріляти поляків або робити підпал на них. Цей небезпечний вік в молодого чоловіка є в літах 18-25. Ціла історія ОУН в більшості складається із вчинків на власну руку. Дезертири за границю "кидали ідею боротьби в масу", викрикуючи, без наказу не вільно робити на власну руку замахів, бо це доведе до анархії, хоч власне вони тільки і робили цю анархію своєю дезертирською безвідповідальністю. Досвідчена поліція знає про небезпечний вік бойовика—для мене був мій 23-тому вона старється підставити йому до убійства якогось "підозрілого" українця або зужитого конфідента, щоб цим рятувати якого визначного поляка.

Убивством Бережницького польська поліція осягнула свою ціль, бо бойовики ОУН на якийсь час "остудилися", знайшли свій вияв в чині Мицика, 19-літнього абсолювента з Філії. Загроза від них для Польщі тимчасово відсунулася в будучину.

1934 р. убито студ. Бачинського—Бережницький був учнем 8 кл. гімн. Бачинського забили Мигаль та Сеньків, цей останній не був навіть членом ОУН. Бачинський намовляв деяких українців, щоб доставляли йому відомости із життя по читальнях "Просвіти" у Львові. За це обцяв платити 5 зл. Коли ти мав свідка, чому ти не спитав Бачинського, для якої цілі він це робить—питав я Мащака, красюго провідника ОУН, який давав наказ стріляти Бачинського.

1930 р. один молодий чоловік застрілювався сам на наказ УВО. Були докази проти нього. Без шуму, без втрати бойовика—після І. Кнуса.

Смерть зрадника—це не свято для нас, це стид для нас усіх. Провокатор в проводі ОУН робить з цього велике свято.

У в "язниці стрінув я багато членів ОУН, які сиділи за убиття конфідентів по селах. Можна твердити, що урядовим курсом проводу ОУН було тільки вбивання конфідентів, які не належали до ОУН і звідси не представляли для неї жадної небезпеки.

1934 р. в Бригідках адміністрація знущалася над нами різними способами: забороняла говорити по українськи до родини на баченню, намовляла злодіїв, щоб ці били укр. політ. в "язнів, держала в "язнів тижнями по камерах зимою тільки в сорочці та підштанцях ітд. Аж просилося, щоб начальника Лончинського, підком. Кособуцького, дозорців Сухорабу та Шеремету постріляли за їх знущання. І це був загальний погляд нас усіх. Що зробила польська поліція при помочі провокатора в проводі ОУН? Вона це все скерувала на дир. Бабія! Бойовик, який забив Бабія, програвши бій з агентом, підстрілювався та помер у в "язниці, нікого не видавши.

Провокатор в проводі ОУН штучно накинув Бабієві боротьбу з учнями, щоб цим викликати до нього ненависть та мати підставу до його убійства. Причини до убійства Бабія не були достатніми до убійства людини. Брак законів та верховного суду спричинили то, що провокатор в проводі ОУН вбивав на доручення ворога тих українців, яких цей хотів.

Ворог при допомозі провокатора в проводі ОУН старається збочити під - польний рух при допомозі убійств українців.Першенство удару належить завсіди ворогові,себто навіть караючи українців за зраду,треба рівночасно карати того,хто намовив їх до зради.Ворог може кожній підпільній організації натворити стільки конфідентів,що ця організація нічо іншого не робила б,а стріляла конфідентів.Очевидно така організація була б тоді не добром,а великим злом для даного народу:була б сама провокатором.

1932.р.у Винниках нагло зірвалась буря над одним українцем,наче б він був польським конфідентом.Був автор підозріння,який одначе не подавав доказу.Цей українець приходив до мене,клявся,що це брехня,одначе ніхто не міг йому допомгти,бо в ОУН не було суду,який таку справу легко розсудив би.Я носився зі заміром забити коменданта винницької поліції та його заступника на власну руку і вони цього додумувались,бо я з ними два рази сильно посварився.Ось вони хотіли мені підставити цього українця під приціл,пустивши про нього брехню,наче він їм доносить.

Поліції є легко пустити брехню на кожну чесну людину:вона може тебе часто покликати на постерунок,поширюючи рівночасно брехню про тебе,що ти ходиш їй доносити.Таких мужин,що на брехню поліції відповідали б кулями,є дуже мало в кожному народі.

Я мав шкільного товариша,якого родичі були заможні.Ось цього товариша хтось вибрав собі за жертву,пустивши про нього поголоску,що він доносить до дир.Сабата.Всі "докази" я провірявав,вони були страшно дурні.Р-це не є початкова буква його прізвища-усунувся цілком з українського життя і це він поступив правильно:це якийсь провокатор з ОУН підшукував собі в ньому будучої своєї жертви.

Серед укр.політ.в"язнів було багато таких,що на них були поширені підозріння в конфідентстві.

На Гумовського,студента з Угнова,хтось поширював,що він є конфідентом,бо за літературу ОУН в угнівському суді одержав "тільки" Змісцяців в"язниці,замість 4років,як це давали львівські суди.

- По виході з в"язниці я до нічого не мішаюся задля цих брехливих поголосок - сказав він до мене.

Задля таких поголосок та наклепів велику трагедію пережив Максимюк у в"язниці.Це був бойовик з нападу на поштовий амбулянс під Бібркою, студент політехніки.Він мірив у в"язниці в Вронках забудовання та подвір"я.При цьому відкрив дуже добру дорогу до утечі.Про це повідомив провід укр.політ.в"язнів;почалась підготовка до утечі всіх українців.По трьох днях адміністрація забила діру в дасі одної шопи і цим унеможливила утечу.Тепер хтось кинув підозріння на Максимюка,що це він доніс до адміністрації про задумувану утечу українців.Це підозріння прийнялось і Максимюка Мирон відділив від групи,ізолював.Про це Максимюк не мав жадного поняття,бо його про таке рішення ніхто не повідомив.Пойно в Равічі,по переносі всіх українців з Вронок, він зорієнтувався у своему положенні.Почав доходити своєї справи,але ніхто не хотів йому про це говорити,бо Мирон заборонив.Вкінці побився на цьому тлі з Д.Адміністрація за це їх покарала,також покарав їх суд,який зробив над ними Мирон.Жадні намови Мирона не помогли,щоб Д замирився з Максимюком.За кілька місяців Максимюк збожеволів і він пішов до шпиталю.Коли вернув,був це вже інший Максимюк - душевно зломаний,безвольний чоловік;тепер вже вільно було йому читати обіжники проводу,бо Мирон привернув йому всі права укр.політ.в"язня,а з Д жили у великій приязні.Ось як провокатор Мирон-Орлик знищив бойовика!Балакун на провідному становищі завсіди кидає на право та ліву свої підозріння,не знаючи,що робить.Якби був Верховний Суд та Ейові Закони,тоді він не чув би такого розмаху до кидання підозрінь.Удари ворога по бойовикові не заломлюють його,а ще більше роз"ярюють.Одиноке його добро-це його честь.Кинути на нього підозріння,що він є

конфідентом, провокатором, значить видучити його з борців українського народу, бо він, довідавшись про це, перестане брати участь в підпільній боротьбі. Провокатор з проводу дав йому тепер заняття на решту життя. Провокатор з проводу ОУН є зацікавлений в тому, щоб в кожній громаді був підозрілий "тип", якого — на випадок потреби — провокатор міг би використати під приціл револьвєрової кулі. Буває очевидно, що не тільки провокатор кидає свідомо брехню на чесних українців, але також ледар на провідному становищі на своїх великих соперників: цим він нищить їх морально та таким чином усуває зі своєї дороги.

Ці всі справи є дуже легко розв'язати Верховному Судові при помочі Бойових Законів: є доказ — покарати зрадника, нема доказу — покарати брехуна як провокатора. В ОУН є поширена провокація, бо там нема Верховного Суду, який слідкував би за різними поголосками, який карав би провокаторів та брехунів з проводу ОУН. Провід УВО—ОУН від 1922.р. до сьогодні є в руках провокаторів, злодіїв, дезертирів.

І.Кедрин у "Свободі" 1952.р. писав, щоб ті всі, які провинились та про яких курсують погані поголоски, зголосились під суд та цим залагодили свою минувшину, взявши на себе відповідну кару — моральну, чи грошову. Добра думка, але де є цей суд? Такий суд повинно створити українське підпілля до спілки з українським громадянством. При цьому І.Кедрин став на становищі, що, якщо про когось є поширені погані поголоски, то це є доказом вини даної особи. А це є неправда! Вже з парубоцького досвіду І.Кедрин знає, що не всі погані поголоски про дівчину є правдиві, а що говорити про політику, підпілля! В підпіллі найважливіше є, хто є той, що поширяє дану поголоску, а не той, про якого йде поголоска. Звідки ти знаєш, що дана особа є конфідентом? Це є найважливіше! Чесний чоловік з правила нічо не знає, найбільше вміють відгадувати ледарі. Коли хтось знає про когось, що цей є конфідентом, то це тому, що йому ворог видав, як своему конфідентові, зужитого непотрібного вже йому конфідента, щоб його ми знищили, щоб він не розкрив таємниць ворога, висповідавшись перед своїми; або тому, що дана особа йому не подобалась, видалась "підозрілою" або він свідомо на неї набрехав.

В липні 1941.р. Бандера через організаційну сітку брехав "мельниківці ідуть з ґештапом"; коли я спитав містообл. Максимовича: значить про Мельника можна говорити, що він є агентом ґештапу, то цей мене поправив: "про Мельника говорити з поважанням як пан інженер А.Мельник". Джерелом вської брехні та провокації є Мельник, Бойдуник, Бандера та Лебідь; доказом є поширені брехливі поголоски про різних людей та брань Верховного Суду, який створити є їхнім обов'язком, а якого вони ніколи не створять, бо ще жаден ледар не створив на себе суду. Наче за часів Монтезіє ми мусимо виборювати собі в цих драболов-злодіїв горожанських прав...

Евген Коновалець

Е.Коновалець народився 14.6.1891.р. в Зашкові, Львівського повіту, в домі народного учителя Михайла та Марії зі шляхотського роду Венґжиновських; дід і прадіди були священиками. Матуру здавав в Академічній гімназії 1909.р.; учився в гімназії добре — був він "більш ніж другий в класі" — др.О.Грицай. Належав до тайного гімн.гуртка, на сходинах якого читались різні патріотичні реферати. Сходини відбувались в Ставропілії.

По іспиті зрілості Коновалець записався на правничий відділ львівського університету, де студіював кілька років—міг мати 2—Зроки права. З вибухом І.світ.війни 1914.р. покликано його до війська. Якого він ступня дослужився в австрійській армії, мені невідомо. Деякі мої знайомі твердять, що він був тільки ерзац—капралем. Мабуть 1916.р. дістався до російської неволі, перебував в Царицині над Волгою. Тут застала його революція 1917.р. Втік з неволі, зламавши старшинське слово честі: україн-

ські старшини-полонені зв'язалися словом чести, що жаден з них не втече відокремлено, хіба всі разом з огляду на переслідування російської влади-Савченко.

Коновалець прибув до Києва. Тут творилася Українська Центральна Рада. З галицько-буковинських українців створився Курінь Січових Стрільців. В його організації заслужились Р. Дашкевич, А. Мельник та інші. Ці українці не хотіли вертати домів, бо Австрія зараз вислала б їх на фронт до Італії.

В березні 1918 р. Курінь перетворено в полк Січових Стрільців; його полковником став Е. Коновалець, А. Мельник підполковником. Вони оба не мали відповідної освіти на ці становища, це були революційні полковники, яких УНР по виграній війні була б післала до школи, щоб дати їм можливість стати правдивими полковниками. Коновалець ніколи не керував своїм полком в часі бою, здавши ці обов'язки на інших старшин свого полку - ген. Капустянський. Можна собі уявити, що він був би "накерував"! 1. листопада 1918 р. українці в Галичині перебрали державну владу в свої руки. Мали проти себе 2 противників: Австрію та Польщу. Австрія мовчки уступила, але Польща зрештою цього самого дня повила боротьбу проти молодого держави. Галицькі українці кинулись по поміч до Києва. Тут Павло Скоропадський був наставлений гетьманом. Він згодився, щоб Січові Стрільці, які стояли бездільно в Е. Церкві, рушили на рятунок Галичині. "Вони мені тут хочуть робити повстання-жалувався Скоропадський перед галицькими післанцями-я їм дам поїздів до перевозу, зброю, хай тільки забираються до свого Львова!" Однак з цього нічого не вийшло, бо Е. Коновалець та А. Мельник не згодилися іти боронити західних границь України.

Чому?

Коновалець був "знаний серед стрілецтва як великий боягуз"-сот. Іващенко, УНР, Клівленд. "Вони-себто Коновалець, Мельник-здеморалізувалися ще тоді, коли охороняли УЦРаду в Києві. До них приходили багаті російські купці з різними просьбами та їх підкуплювали гришми, дорогічними річима, гарними дівицями ітд."-говорять очевидці в ЗДА. Коновалець та Мельник мали тоді 26 та 27 років життя. Були це галицькі бідаки, які натерпілись на війні та в полоні всякої біди: голоду, холоду та туги за жінкою. Полонений-це в'язень, який не має доступу до жінок. Звідси, коли він вийде на волю, його життя якийсь час є під напором полових сил тіла. Ось причина, чому ці львов'яни, Коновалець-Мельник, не відгукнулися на заклик українських борців у Львові, на заклик своїх родичів, братів, сестер: їм подобався Київ, гарні жінки, різні життєві вигоди. 14 днів вони безжурно гуляли, забавляючись з Наташами, тоді, коли у Львові горстка борців завзято керувалась з одвічним ворогом. Де хто чув, щоб тхір з власної охоти-навіть, як він є патріотом-ішов на фронт?! Він або дезертирує, або збунтується. Ось причина, чому Коновалець та Мельник воліли валити українську державу в Києві, ніж її будувати у Львові, Ужгороді та Чернівцях. Січові Стрільці на їх наказ стали ядром у протигетьманському повстанні, яке вибухнуло 14. листопада 1918. український Національний Союз, який об'єднав усі українські партії, три дні перед цим повстанням виніс був постанову не робити повстання в таку важну хвилину для української держави. І це була дуже мудра постановова: її зломали галицькі дезертири і братовбивники, Коновалець-Мельник, і цим вони нас усіх, весь український народ зіпхнули в пропасть неволи. На їх руках є кров мільонів українців, помордованих в Че-Ка, погібших на Сибірі, з голоду, створеного москалем 1933 р.- їх зрада нас нищить.

Перед тим червоні москалі були зробили повстання проти Скоропадського, але їх здушено. На Україні була 300-тисячна німецька армія. Німеччина капітулювала 9. листопада перед Антантою; її уряд згодився, щоб німецька армія остала на Україні для охорони перед більшовиками. На Україні були дуже великі запаси зброї. Українську державу можна було збудувати

чужими руками, тільки до цього був потрібний безоглядний спокій в Києві в листопаді 1918 р. Фінляндія, Естонія, Лотва, Литва збудували свої держави при допомозі німців за згодою Антанти. Хто не має власної сили, а заставить чужу боротись за свої цілі, цей завсіди заслуговує на подив -англійці мистці в цьому. Наші предки вміли використати чужу, варяжську, силу до будівництва української княжої держави і це є доказом великої їх державної мудрости; Винниченко, Петлюра, Коновалець, Мельник не мали цієї мудрости - вони, вирвавшись проти волі УНСоюзу, завалили українську державу, стади анархістами.

Безоглядний спокій у Києві в листопаді 1918 р. був потрібний українським західним областям - Галичині, Закарпаттю, Буковині. Коли б такий спокій був, тоді поляків у Львові українці здусили б в листопаді 1918 р., а Чехія, Румунія не відважилися б зайняти Закарпаття, Буковину. Тоді проголошення української соборної самостійної держави відбулося б 22 листопада 1918 р., а не два місяці пізніше. Тоді прем'єром уряду в Києві став би Петрушевич або Кость Левицький і спір з гетьманом Скоропадським можна б мирно залагодити, тим легше, що з програєю Німеччини відпали достави збіжжя до неї, які були головною причиною негодкування українського селянина на Скоропадського.

Знаком до повстання стало проголошення Скоропадським федерації України з неіснуючою білою Росією. Український нарід, державно невироблений, прийняв це як ворожий крок супроти його держави. Таку думку допомогли йому виробити московсько-большевицькі агенти та наші дураки. Федерацію проголошувала українська влада, щоб з'єднати собі російську образованість в боротьбі з большевиками. Ми є проти федерації, яку проголосує Москва. Небезпечно було б також, коли б українська влада в Києві до-бровільно проголосувала таку федерацію, бо російський нарід далеко численніший від українського і з ним сталося би те, що з Литвою відносно Польщі або зі Шкодією відносно Англії, чи козацькою Україною відносно Московщини 1654 р. "Федерація" України з білогвардійцями приєднала б нам Антанту, яка допомагала б Україні зброєю, харчами та може навіть військовою силою. Коли б вкінці захотіли большевики з нами годитись, тоді ми відреклися би "федерації" та створили з ними мир, виборений чужою силою та нашим розумом.

Ми мали великі чужі сили, якими ми могли удержати українську державу до того часу, доки ми не вишколили своїх власних. Ці прихильні сили розігнали повстання проти Скоропадського, його викликали большевики при допомозі своїх провокаторів. Це пізнати із заяви Винниченка, головного "директора" від повстання: "Я з большевицькими однодумцями не воюю". Цю заяву він зложив тоді, коли по одномісячній братерській різні та прогнанні Скоропадського большевики рушили на Україну проти свого однодумця, Винниченка, який зараз зрікся голови Директорії та, запасшись в державні гроші, втік до Парижа. Цим большевицький провокатор свою роботу зробив: без стрілу вигнав з України німецьку армію, російську образованість зробив смертельним ворогом української держави, вирізав на протязі одного місяця багато тисяч українських вояків в братовбивчій різні, які були потрібні у Львові, Ужгороді та Чернівцях, а величезні запаси зброї роздав сільським парубкам, щоб бавились в "отаманів". УГА в Чортківській офензиві проти Польщі мусіла здержати свій непереможний похід майже перед Львовом, бо не стало їй набоїв; 100 тисяч охотників відослала домів, бо не було для них зброї. Не було б повстання, була б зброя!

Ще сьогодні є багато українців, які хвалять повстання проти Скоропадського. Коли відвічний ворог ріже український нарід в західних областях, то ви, виродеки, будете різати вояків української держави в Києві замість спішити на фронт?! З небажаню владю в Києві можна поговорити серед інших обставин; на Великдень в чесній родині ніхто не викликає смертельної бійки. Очевидно, то все відноситься і до Скоропадського: його обов'язком було уступити добровільно, передавши владу в руки УЦРади, тим більше, що німці 11 листопада в назріваючій повстан-

ні заявили свій нейтралітет. Скоропадський не мав жадних виглядів на виграну. Ми не є ані за одною, ані за другою стороною, бо ми не хочемо брати відповідальності за братерську кров, яку пролляли обі сторони. Вони провинились супроти нас, супроти всіх українських поколінь в будучині і цього не можна їм дарувати, тим більше, як ми карасмо за зраду гімн. учнів, жертви їх зради, яких провина не стоїть в жадному відношенні до величини їх провин. Вони стали гробоопателлями української держави та народу.

Інші вимоги треба ставити до галичан Коновальця-Мельника, а інші до наддніпрянців Винниченка-Петлюри, бо Галичина мала ліпші умовини до свого росту за останніх півтора століття, як В. Україна. Повстання не було б, якби Коновалець та Мельник забрались були з Б. Церкви до Львова. Ядро зла лежить в тих двох найбільших українських шкідниках 20. ст. Вони стали братовбивниками і різали волків української держави під Мотовилівкою. Опісля вони поширили серед дураків погляд, що вони різали не воєнків української держави, а москалів...

В кожній боротьбі є ключеві становища, хто їх втратив, цей вже наперед програв. Коли ти на вітрі хочеш зробити вогонь, ти мусиш задержати віддих, безоглядний спокій, інакше ти сам загасиш цей вогонь. Коли ти будеш державу, ти мусиш це робити мудро: у згоді з Українським Національним Союзом, Галичиною, Карпатською Україною, Буковиною, Кубанню, інакше ти є ледаром на услугах наших ворогів, зрадником. Зрадником є той, що робить ворогам добре, а нам зле; чи він одержав від ворога за це відповідну заплату або чи він так поступив з глупоти, — це нас не цікавить: це приватна справа зрадника.

Помилки, злочини минувшини треба правильно насвітлювати, хоч би вони палили нас великим сльозом. Ніхто своїм сестри-проситутки не дасть своїм донькам як приклад до наслідування, не буде їй по смерті справляти свят. Подібно не можна справляти академії державним шкідникам, бо цим ми псуємо свою молодь. Нема нічо легшого, як наслідувати ледарів! В житті власне ходить про щось протилежного, а саме не наслідувати ледарів. Святами в честь державних ледарів ми робимо нас загал терпимим супроти ледарів на чолі наших громадських установ — на чолі нашого підпілля, в УНРаді ітд. В народі треба витворювати лють на ледарів, щоб за першим їх злочином досягла їх наша кара. Керувати громадою не треба мати окремих здібностей, це тільки владозлодії-диктатори поширили про себе такий погляд за посередництвом підкуплених людей; тут вистане чесний, непідкупний чоловік з півсередньою освітою. Гітлер мав бжляс гімн., Сталін півсередню освіту, президентом Куби є б. сержант ітд. З той причини кожен нарід має дуже багато добрих кандидатів на своїх головачів: хай би вони всі зробили собі плян жити з політики, тоді повстав би страшний заколот в державі, роздор, як це діється у Франції та українському підпіллі.

Який є рятунок для такої ледачої під державно-громадським зглядом суспільності?

Щороку хто інший президентом держави, громадської установи з дуже малим значінням та малою платнею; не вибирати послів зради, вони мусять зрентися своїх партій в парламенті, щоб цим знищити в державі подвійний провід: партійний та державний.

Коли 6 в листопаді 1918. р. серед стрільців в Б. Церкві знайшлися старшини, які, замість іти під Мотовилівку, повісили Коновальця та Мельника на ліхтарні, а самі пішли боронити Львова, тоді такі старшини були б врятували українську державу. І в цьому дусі треба вчити українську молодь. Тоді жаден ледар на провідному становищі не буде водити нас за ніс, бо його хтобудь з-поміж нас убіє. Кожна державна влада карас своїх провідників за їх злочини. Там, де нема державної влади, кожного чоловіка обов'язком від Бога є карати таких тварок.

Київські СС добре списались як бойова частина Української Народньої Республіки.

Ми повертаємо до Коновальця та Мельника: вони дезертирували під Козятином в березні 1919 р., опустивши з СС фронт та подавшись далеко в запілля. Цим вони завалили фронт УНР, який впавав майже до Кам"яця Подільського. Із запілля ці два дезертери видали заяву, домагаючись від уряду УНР "радянської влади" на Україні! Большевицькі агенти зпід Мотовилівки, зпід Козятина-Коновалець, Мельник-не були покарані за свою дезерцію та зраду, бо Петлюра був "лагідної" вдачі, вони приспішили свою заяву та поведінку большевизацію України-І.Мазепа.

Свою вину вони пізніше скинули на українських соціалістів. В Зимових походах Коновалець та Мельник не брали участі, бо не було "політичної доцільності та тому, що галицький вояк до партизанки не надавався"-гляди книжку Коновальця "Київські СС". А в УПА галицький вояк дуже добре списався, бо тут треба мати тільки охоту до боротьби та здоров'я. Тільки тхір не надається до партизанської боротьби. Для генералів Павленка, Загородського, Ю.Тютюнника, прем"єра Мазепа, полковників, старшин, підстаршин, вояків УНР було доцільним іти партизанський бій, тільки для Коновальця та Мельника не було... Що, якби ми були мали стільки таких борців, скільки в нас є мельників, коновальців? Тоді ми були б побити большевиків і партизанською війною!

Коновалець, Мельник не пішли в Зимові походи, а пішли гуляти до Львова. Тут з ними ніхто з українців не хотів говорити, уважали їх за польонофілів-В.Мартинець. Коновалець та Мельник, покритившись по Львові, зголо- сились до Української Військової Організації, яка підпольно билась з Польщею, але їх за першим разом не прийняли. Про цю їх невдачу опові- дав мені Я.Кульчицький 1929 р. у Винниках. Цьому прислухувався Я.Дома- зар. Тоді вони постановили поженитись з доньками др.Федака, не задля цих, а задля того, щоб зломити супроти себе тихий бойкот українців у Львові: др.Федак мав великий вплив на українське громадське життя в Галичині. Тим разом їм повезло: вони поженились з доньками др.Федака, їх противники з УВО попали до в"язниці і вони без перешкоди вступили до Організації. Тепер в УВО, малій підпольній організації, бо все бойове з Галичини вимандрувало з УГА за Збруч, вже було "доцільним" боротись за українську державу, до того ще жонатим, а іти корпусом СС в Зимовий похід не було!

Чому вони так спішились до УВО?

Праця для українського народу їх не манила, бо якби вони такими були, то бились би в Зимових походах. Коновалець був великим тхорем, а хаден боягуз не надається до підпілля. Коновалець, Мельник та інші герої зпід Мотовилівки вступили до УВО, щоб, захопивши провід у свої руки, жити з грошей УВО. Крім цього, Е.Коновальця та А.Мельника до УВО післали як своїх агентів большевики! Ці большевики післали до Повстанського Штабу Петлюри та Ю.Тютюнника своїх агентів, як підполк.Снігірева, сот.Заяр- ного та інших, а до УВО своїх старих радянофілів Е.Коновальця та А. Мельника, галичан до галичан, а наддніпрянців до наддніпрянців. Потвер- дженням цього буде діяльність цих двох зрадників в УВО-ОУН.

Заки ми зачемо розглядати діяльність Коновальця за 15 років його ко- мандування в УВО-ОУН, ми вперді застановимось над такими питаннями: Яка буде поведінка провокатора на чолі УВО-ОУН?

На зовні він буде уходити за великого українського борця, патріоту. Це осягне він при помочі "сталого проводу"-причиною нашої невдачі за останніх бвків був брак еліти, сталого проводу-та організаційних ви- дань, які стають його особистою рекламою. "Сталий провід"-це ті всі ледарі, які побирають від нього організаційні гроші як "платню", себто втаємничені його спільники. Вони шептаюць та писанюць поштою серед членства удають "закоханих" в провідницьких здібностях провокатора, піддержують велику віру та надію в нього, як того, що одинокий може повести нас до побудови української держави ітд.

Стала пропаганда, хочби навіть у високім степені брехлива, приносить велику користь не тільки большевикам, але також і провокаторові на

чолі підпілля. Суспільність набирає довіря до провокатора, кожну осторогу перед ним почне сприймати як анархізм—це провокатор через своїх слуг так їй підповідає. То, що провокатор не має душі, бо в його душі сидить ворожа поліція, такій суспільності навіть і не сниться. Провокатора здібності є дуже легко справдити, бо під його проводом підпільній організації нічого ніколи не вдається. Якщо б була контрольна влада, то його голова покотилася б зараз за першим його кроком, бо тут є таке правило: не вдалося тому, що ти до таких справ не надаєшся, або тому, що ти є провокатором.

Ворог при допомозі провокатора на чолі підпілля намагається досягнути дві цілі: світоглядом розложити підпольний рух—з підпільників поробити ледарів—та здусити бойові вияви підпілля. Підпільник—це у високій степені чесна людина. Знищити його чесноту, значить вилучити його з борців за український нарід. Ледар ніколи не бється за свій нарід добровільно. Ми є в неволі не тому, що ми не мали, чи не маємо "еліти", тільки тому, що в нас є заборгато ледарів, які своєю владозлодійською масою були — в часі Руїни — та є сьогодні в силі захопити наші громадські установи — УНРаду та провід підпілля — та звідси нам шкодять, давшись підкупити нашим ворогам чи чужинцям. Державу можна побудувати тільки на чесноті. Найбільш корисні зовнішні обставини нам її не дадуть, якщо пересічний українець буде в громадських справах владозлодієм.

Підпільник—це охотник. Вбити в ньому охоту битись за свій нарід—це перша ціль ворога. Ворог при допомозі провокатора на чолі підпілля підсуває Організації ледачу "віру"—ідеологію, при допомозі якої можна знищити чесноту підпільника. Душу молодої дівчини можна знищити порнографією, а душу бойовика можна знищити намовою до дезерції. Коли підпольний рух перестав видавати бойовиків, це знак, що його вбито в площині чину. Остала ділянка слова—для ворога майже минула небезпека, бо балакуні, хай і десятки мільонів їх, не представляють тимчасово для ворога жадної небезпеки. Кажу тимчасово, бо з їх дітей можуть повстати борці.

В ділянці чину ворог намагається при допомозі провокатора бити українців під різними видами, щоб викликати на Організацію обурення своєї суспільності, заколот. Хто вдарив на власну руку по ворогові, провокатор на чолі УВО—ОУН викрикатиме: анархіст, анархія завалила українську державу. Хто вдарить по українцеві, провокатор мовчить. Там, де провокатор організує замах чи напад, там Організація весь час поносить невдачу. Загал членства пригноблено в душі собі думає: видно ми нічого не варта, коли нам нічого не вдається. "Що наші роблять, то все не вдається"—сказав до мене Вербицький 1935 р. в Равічі.

В зимі 1930/31 р. під Гаями б. Винник двох українців на мотоциклі напали на Довчика, коменданта постерунку, та покарали його за пацифікацію; при цьому поранили ще бпольських інтелігентів, бо коні сполошилися і вони мусіли стріляти в бігу.

— Чи ви не знаєте, хто доконав цього нападу?—питав мене в слідстві агент Гірний. — Може студенти?

— Організація цього не доконала — відповів я йому, а сам собі подумав: якісь порядні студенти.

Про учасників нападу польська поліція ніколи не довідалася, бо це робили якісь на власну руку, тому не було кому їх видати.

Перший наказ, який одержує провокатор на чолі підпілля, є нічого не робити. Другий наказ є: як робити, то так, щоб не вдалося або щоб вдалося, але бойовик попав в руки поліції, щоб була всипа та багато сиділо у "язниці".

Як буде поводитись злодій на чолі ОУН?

Провід ОУН є дуже легко захопити злодіям: змовилось їх кільканадцять—освіта середня—розвинули велику "революційну" діяльність, щоб добути собі "славу" та захопити по черзі щораз то вищі організаційні стано-

вища. За яких 2-3 роки вони досягнуть свою ціль, бо загал членства ОУН відпливав скоро з ОУН, ставав збоку, так що терпеливий член силою обставин попадав до проводу, якщо тільки жив у Львові.

Злодії, захопивши провід ОУН, будуть класти головний натиск на ідеологію та збірки на "бойовий фонд"; час від часу уладять замах на якого конфідента або непопулярного українця.

У в'язниці сільські злодії держали "руку" з українськими націоналістами, а міські з комуністами. Один сільський злодій навчився ідеології українського націоналізму від українських політ. в'язнів. Вийшовши на волю, почав на власну руку творити п'ятки ОУН. Свою діяльність починав не від свого села, але аж від третього, де його ніхто не знав. Убравшись прилично, ішов він раненько кожної неділі на села викладати про волюнтаризм та співати українських бойових пісень. Мав великий успіх та поважання, бо в його сторонах не було ОУН. Почав творити боївку. Ця боївка, зложена з чесних селянських хлопців, вислав на "замах" на одну сільську бабу. Бабу вбито, забрано 60 зл. та нове верето. Все це передано "провідникові" - злодієві.

Слідство, всипа цілої "організації", важкі присуди: вічне вбивникові та високі вироки для "бойовиків" включно зі злодієм. Це ще не є найгірше: найгірше то, що ці порядні хлопці довідалися у в'язниці, що їх провідник - це злодій, який використав їх для своїх злодійських цілей, зробив їх бандитами на стид та ганьбу їм та їх родичам. Як вони будуть жити з цією страшною свідомістю? Українські націоналісти не хотіли прийняти їх до своєї групи, ішли довгі торги. Вкінці одних прийнято, а інших залишено своїй долі. Справа Тютяка та товаришів в Тернополі біля 1937 р. Як буде поводитись балакун на чолі ОУН?

Менш-більш так, як злодій, тільки з великою набожністю щодо жінки: жінку уважатимеш як кивот чистоти.

Ось так подали ми план діяльності головніших ледарів на чолі підпілля. Тхір на становищі команданта підпілля втече заграницю; тут дистанється чужій поліції в руки, якщо дальше схоче жити з крадіжми організаційних грошей, стане її агентом. Діставши "намордник" від чужої поліції, він буде тільки на словах "боротись": організація під його проводом буде дримати або діяти тільки тоді, коли чужа держава, її добро цього вимагатиме. Ставши агентом чужої держави проти своєї волі, дезертир на чолі підпілля, скорше чи пізніше, стає провокатором усіх наших ворогів. Дівчина, яка за гроші віддається тільки одному чоловікові, по якимсь часі зачне віддаватися кожному, що платить. Ось історія кожного "революціонера", який зі заграниці проводить підпіллям.

Розглядаючи діяльність Е. Коновальця, А. Мельника, С. Бандери та М. Лебеда, вистане мати на увазі все сказане вгорі.

І так зачнемо від Е. Коновальця.

Діяльність УВО в роках 1919-22 була незвичайно бойова: була партизанка, переслідування угодовців, бойкот польських урядів, виборів, саботажна акція проти польських поміщиків, яка мала бути сильнішою, як 1930 р., замах на Пілсудського у Львові ітд. З приходом Коновальця до голосу в УВО все ступнево стихає. Він став командантом УВО літом 1921 р. Восени 1922 р. він вже втікає заграницю, використавши втечу уряду УНР та диктатора Петрушевича. Добро УВО, українського народу вимагало, щоб він видержав на становищі або його передав якому іншому членові. Коновалець добром українського народу не руководився, а тільки добром свого тіла. Утеча Коновальця заграницю викликала велике обурення в членів УВО та української суспільности, бо він в Берліні розконспірувався, щоб цим переконати німців, і цим допоміг польській поліції виловити інших членів УВО.

Від осені 1923 р. до червня 1924 р. др. Петрушевич усуває Коновальця з Начальної Команди УВО. Коли Петрушевич повів радянофільську політику, тоді це викликала в УВО невдоволення; з цього скористав Коновалець та знову опинився на чолі УВО. Однак він мав весь час опозицію: Думин

підготував проти нього "пуч", Кучабський голосно критикував його за нездарність ітд. Наслідком діяльності Коновальця повстала в УВО криза 1927.р., себо Організація була нездібна до дальшого існування. Коновалець мав зв'язки з большевицьким консультом в Берліні в роках 1927-28, яких ніхто зі сторони УВО не контролював. Він не жив конспіраційно, а скрізь явно вештався, ходив на прогульки ітд.

1927.р. в Галичині почали творитись гуртки українських націоналістів; їх недосвідчені провідники як Кравців, Пеленський та інші признали над собою зверхність Коновальця. У Відні 1929.р. відбувся Конгрес українських Націоналістів, який організував Коновалець. Знаючи, що П. Кожевників є німецьким шпигуном, а інж. Л. Костарев большевицьким агентом, він, Е. Коновалець, командант УВО, запропонував їх до проводу ОУН і їх вибрано до ПУН!! - В. Мартинець: Українське Підпілля, стор. 327. Опісля по Конгресі віддав їх під суд, який виключив цих двох агентів чужих поліцій з ОУН. Чому Коновалець не віддав їх під суд перед Конгресом, чого домагався В. Мартинець? - Тому що ці агенти мали аж брєфератів на Конгресі, які ввійшли до ідеології українського націоналізму. Ось вони: П. Кожевників мав два, а саме "Організація Українських Націоналістів" та "Проект устрою ОУН"; інж. Л. Костарев мав 4, а саме "Національна революція на Західніх Землях України", "Проблема морської оборони України", "Промислова політика України", "Уваги до статуту ОУН". Р. Яри мав один - "Закарпаття". На 39 рефератів було 7 рефератів агентів чужих поліцій. Очевидячки там було більше агентів, бо авторства 7 рефератів Мартинець не подає. Ось ідеологію українського націоналізму творили німецька та большевицька поліція при повнім знанню Коновальця та Сеніка. Це є доказом того, що Е. Коновалець був німецьким та большевицьким провокатором.

ОУН - це були старі провокатори УВО та гімн. молодь Галичини. По кількох роках зробив Коновалець з нею то само, що колись з УВО - звів її до дримоти; 1938р. ОУН начисляла тільки 100 активних членів-Гайвас, а 5000 націоналістів стояло осторонь - Є. Врецьона. Замість 100 тисяч добре вишколених та озброєних воликів українського підпілля. Озброєння не було жадного. Всі гроші УВО-ОУН крав Коновалець та жив з них, утримуючи яких 30 своїх урядників за границею, які скрізь викрикували, що Коновалець - це великий вожд, що це будучий диктатор української революції...

Ми подали коротко, що діялось в Начальній Команді УВО-ОУН за границею. Тепер переходимо до терену боротьби.

Серед яких обставин Е. Коновалець втік за границю, нікому невідомо. Мабуть при арештуванні польська поліція поставила перед ним ділему: іти до в'язниці або виїхати за границю. Поляки завсіди були вдячні Коновальцеві за цю велику прислугу, яку він зробив їм в листопаді 1918. Він був зятем др. Федака, з яким польська влада дуже числилась; бо в др. Федака мешкав Йосиф Пілсудський перед І. світ. війною, тоді, коли приїжджав з Кракова до Львова організувати Стшельца. Пілсудський на розправі сина др. Федака, Степана, який стріляв до Пілсудського 1921.р. у Львові на Ринку на наказ УВО, говорив: "Я не вірю, щоб син др. Федака хотів мене забити; прошу високого суду дати йому найлагідніший вимір кари" - Ординець.

Втікши за границю, Коновалець ніколи не був би задержав провід УВО у своїх руках, якби не др. Федак та А. Мельник, якого він залишив на своєму місці командантом УВО. Дезертир зпід Козятина оце став дезертиром УВО, владозлодієм та злодієм грошей Організації. Він був агентом Канаріса, шефа нім. розвідки, який його "особисто знав та цинив" - Василь Косаренко-Косаревич. В УВО була розвідка, яку під напором членства розв'язано 1927.р. Цю справу Вербицький мені так поясняв: "Доставив німцям шпигунського матеріялу, то вони із вдячності в часі війни насиплять твому батькові бомб на голову". Шпигунство і було одною причиною, чому УВО завмирало: член підпілля не надається на шпигуна, яким погорджує.

Навіть більшовики перестали втягати членів комуністичних партій до шпигунства, як це виявила справа Петрова в Австралії. Підпільник, втягнений до шпигунства, стає провокатором.

Доказом того, що Коновалець був німецьким агентом, є присутність німця Ярого в проводі УВО-ОУН; він мав контролювати всю діяльність Коновальця, займаючи пост керівника військових справ-В. Мартинець. Коли Яри обізнався добре в кермі УВО-ОУН, тоді німці викинули Коновальця з Райху-від 1929 р. Коновалець перебував у Женеві. 1933 р. Яри нарікав перед корпорацією "Зарево" в Данцігу, що він вислав до краю проводу ОУН у Львові інж. Підгайного і цей від бмїсяців не дається "чути", себто не робить замахів. Значить цей Яри, агент німецької поліції, керував бойовою діяльністю ОУН без відома українського народу на добро німецького. Коновалець-це була тільки фірма для німецької поліції, він нічим не керував, задовольнившись грішми ОУН. І це є зрозуміле для кожного, що на таких справах визнається. Уяви собі, що це ти втік за границю, та звідси хочеш організувати "замахи". Чужа поліція дуже скоро твій запал остудить і наложить тобі свої правила, своїх контролерів, які тебе весь час будуть проводити, наче малу дитину, якщо ти хочеш жити в цій державі. Якщо ти на це не присташ, то вона тебе викидає зі своїх границь.

Доказом, що воно так було, є справа з М. Лебедем. По удачнім замаху на мін. П'єрацко Лебідь втік до Данцігу. Тут А. Федина різними штучками на наказ Ярого передержав Лебеда до того часу, доки переговори між польським та німецьким урядом не скінчились в справі видачі Лебеда Польщі. Ця зрада німців викликала страшне обурення серед членів ОУН, всі думали, що Коновалець заперестує перед німцями - він мовчав. Це доказує, що він був тільки їх агентом.

Яри оповідав перед "Заревом", що в проводі ОУН в Берліні крім нього були ще якісь два українські адвокати, які за свої місця в проводі платили гріші. З цього бачимо, що Коновалець безпекою ОУН не журився. Йому щоб тільки були гріші... "З такими членами проводу ОУН підпільник не схоже працювати"-Коссак.

В Галичині Коновалець поширював поголоски, що він за границею організує ген. штаб, щоб був на випадок війни. "Видно, що Коновалець є вартісною людиною, коли йому підчинився ген. Капустянський"-такі поголоски курсували між нами 1930 р. Що він жадного штабу не організував, а оплачував організаційними грішми життя Капустянського за границею тільки для особистого блиску, реклами, то це нам і не снилося; бо ми думали, що його контролює українська суспільність.

1930 р. польська поліція мала знайти в еп. Бучка якісь компромітуючі документи. "Видно той Коновалець є правдивим вождом, коли навіть єпископ стоїть до його розпорядимости"-говорили між собою націоналістичні гімназисти. Коли дійсно еп. Бучко мав які справи з Коновальцем, чи його підчиненим, то це він зробив тільки для цього, щоб еп. Бучка видати та тим зробити собі серед молоді відповідну рекламу.

Коновалець жив у вічному страху десь від 1930 р. В проводі ОУН у Львові почали доходити до голосу молодші річники, які його і на очі не бачили. "Звідки ми зобов'язані цьому незнайомому татові за границею підчинятись та його, дармоїда, удержувати?"-деякі півголосно питали. Коновалець свою утечу так пояснював молодому націоналістові: "Видно, що провід ОУН мав якісь важні підстави, коли перенісся за границю". Цим давав він до пізнання, що добро Організації вимагало того, щоб він втік за границю та залагодив "важні" справи, яких у Львові не можна б залагодити, бо тут не було "спокою", а провід у виконванні своїх обов'язків мусить мати спокій... Молодий чоловік, який на бійці визнавався, знав, що Коновалець втік, але він був зашохований мовчанкою української суспільности; бо такий закид повинна виставити суспільність, а не молодий чоловік. З тої причини він мовчав, шукаючи, які то важні причини казали Коновальцеві уходити за границю. Генерал в проводі, єпископ, мов-

мовчанка загалу здержували його від непослуху Коновальцеві. Хто в краєв'їм проводі бачив його злочини, а мав вплив, того він старався намовити до виїзду за границю та жити на рахунок грошей ОУН. Такий член з опозиції на якийсь час заспокоював Край, якщо дався намовити Коновальцеві до ледачого життя.

Вся увага Коновальця була зосереджена на то, щоб у Львові були надійні люди, себто такі, що признавали б його за свого "володаря". Успіх Революції залежить від єдності проводу, тому провідник Революції мусить винищувати своїх суперників, часто анархістів—такий погляд курсував серед укр. політ. в'язнів. Очевидячки, провідник Революції мусить не тільки винищувати своїх суперників, але також і брехати на них, скільки влізе. Це само собою. При цьому у великій похвалі були потягнення Сталіна та Гітлера.

То, що ми не є революціонерами, а визвольниками, бо ми ведемо боротьбу не за класу, а весь нарід, то, що в Революції є вже державна влада, а не організаційна і на цій підставі життя УВО—ОУН не дасться звести до правил чи злочинів Революції—нам молодим ніхто не пояснив. Ось як Коновалець впровадив терор в українське громадське життя. Використовуючи 40-літню ледачу писанину Д. Донцова, який захвалював весь час владозлодіїв—диктаторів, Коновалець почав відогравати перед молодим українським націоналістом князя Макіявеллі. В тій цілі він заложив собі архів УВО—ОУН, який переховував Сенік в Празі. Всякі тасмниці українського підпілля, списки визначних членів, знимки і тд., яких збирати жаден підпільник у Львові під жадною умовиною не відважився б, бо це може попасти в руки ворога, дбайливо були складані до архіву "для історика української Революції". Цей архів попав в руки польської влади 1934 р. Все було ним виявлене. "То все, що говорять на сипачів, є правдиве може на 10% — архів Сеніка доставив польській поліції відомостей на 90% про ОУН"—говорив до мене Мигаль в Равічі 1935 р. Архів заложив Коновалець на такий випадок, коли б провід ОУН у Львові вивіпів йому послух: тоді, маючи архів, він легко до кількох тижнів створив би в Галичині другу підпольну організацію. Очевидячки, він аж до такої крайности не чекав, а знаючи, що в краєв'їм проводі ОУН є дуже сильна опозиція проти нього, він рятувався виданням архіву в руки полків. Розкриття членства архівом спричинило то, що загал членів ОУН мусів стати збоню: ОУН стала дуже малою організацією, якою керувати Коновальцеві не було тепер трудности, бо старі, досвідчені члени відійшли.

Було дві дуже добрі нагоди, щоб усунути Коновальця з проводу ОУН: по справі провокатора Р. Барановського та по видачі архіву. Чому його не усунуто?—Не було кому, не було контрольної влади над ним. Це міг зробити який краєвий провідник, поїхавши за границю на стрічу з ним та його там убивши, але він краєвих провідників, більш енергічних, видавав польській поліції. Напр. С. Бандеру він видав, бо зміст розмов Бандери та Я. Барановського завсіди знала польська поліція: три рази Бандера домагався усунення Я. Барановського, підозріваючи, що це Я. Барановський є польським донощиком, але Коновалець дальше вислав Я. Барановського на стрічу з Бандерою—Чистка. Чому?—Тому, що Коновалець вже в тому часі був також і польським провокатором. Коли польська поліція зліквідувала вартісного свого конфідента, Р. Барановського, то це тому, що вона в Коновальці знайшла собі ліпшого. Думаю, що Коновалець від 1930 р. був польським провокатором. На конспіраційній стрічі з Головінським в Празі 1930 р. Коновалець в ресторані зробив знимку з цієї стрічі—З. Книш. На підставі цієї знимки вища польська влада казала розстріляти без суду Головінського під Бібркою 1930 р. Коновалець боявся сот. Головінського, бо цей мав великих прихильників серед підпільників.

"Рация стану вимагає забити нераз і невинного чоловіка"—шептаном поштою поширював Коновалець серед членства. При цьому наводив він приклади, як то Пілсудський знищив ген. Загурського або Гітлер, Сталін своїх

противників.

Коновалець—це не був володар чи диктатор, ніхто його в підпіллі не на наділяв цією владою; він був таким самим членом, як кожен з нас, тільки це був рафінований ледар — дезертир, злодій, владозлодій, провокатор—большевицький, німецький та польський, який створив собі з проводу УВО—ОУН злодійську шайку, якою тероризував український загал. Сурма, Р. Нації та інші підпольні видання служили його реклами. Не видавав ані одного військового журналу, хоч військове знання є одним з основних складників підпільного життя. Провокатор на наказ своїх зверхників переключив усе на ідеологію, щоб даліше від військових справ. До підпілля ідуть бойовики, яких цікавить військовоє знання, які одначе не терплять ідеології, бо їх душевні потреби задовольє менш—більш християнська віра. Заставши в підпіллі "ідеї", вони чим скорше відходили від него. Плян Коновальця полягав на тому, щоб з підпілля зробити підпольну партію з 20 бойовиками—3. Книш. Партія була потрібна Коновальцеві, щоб було кому його удержувати за границею, а 20 бойовиків для "ока"—німи Коновалець хотів побити наших ворогів.

Перше завдання, яке одержує провокатор від своїх зверхників, є звести бойове підпілля з ділянки чину в ділянку слова — "партію".

Українське підпілля в Галичині повстало не задля забаванки дураків, а тому, щоб Польщі ставити опір на кожному кроці її наступу, який мав одну ціль: знищити українство при допомозі угоди, при допомозі осадників з Познанщини, при допомозі польської школи, польського учителя, ксьондза, поліція ітд. Яку тактику повинна б мати УВО—ОУН в цьому наступі Польщі?—Палити, нищити осадників; п. учителя не допустити до села — по доброму або по злому; боронити силою української школи; стати в обороні українських учителів, урядників, яких Польща переносила на Захід; серед українських римо—католиків вести сильну, освідомлюючу діяльність при допомозі видань, писаних латинкою; на шикани польської поліції відповідати винищуванням її, так, щоб не допустити до того, щоб вона глумилась з наших святощів, щоб поляки на українській землі не ходили з піднесеною головою наче вища "раса"; на паціфікацію відповісти своєю, українською паціфікацією: бомбами спацифікувати їх староства, возвідства, міністерства ітд. На їх удар відповідати нашим ударом організаційно та особисто на власну руку, коли це особиста справа. Ми програємо від віків, бо українець з правила не відає своєї кривди ворогові—він з правила тільки герой до свого брата— Бог наказує нищити народніх катів, бо тільки таким чином можна їх вивести на чесну дорогу.

Закалужний, селянин з Романова, жінка, одна дитина — йому наказало НКВД зголоситись 1940. р. Він прийшов і "зголосився": 2 енкаведистів забив, одного ранив, а четвертий втік через вікно. Якби так кожен українець зголосився, то не було б охотників на катів українського народу. Коли ворог нищить українські церкви, тоді треба нищити його катедри в Гнезні, Кракові, Варшаві та Львові: за одну церкву нищити йому його 10!

Ми будемо мати втрати, але ворог стратить до нас розмах. Коли ми ворогові не поставимо опору, тоді наші втрати будуть більші, бо мій—твій син стане поляком. Коли з тебе виривають душу, ти не маєш багато до вибору—ти мусиш боронитись. Тільки борцям Бог допомагає, а балакунам—плаксіям ніколи. Балакун—це огида, ганьба іншим мужчинам.

Деякі дураки представляють провідників, як тих, що ведуть нарід, дають йому дороговказ—"кидають ідею в масу": це все брехня, бо провідник залагоджує тільки справи громади, народу. Нема помазаників Божих, тільки чеснота такою є.

1928. р. провокатор Р. Барановський організує напад на пошту на вул. Глибокій у Львові. Бойовики у віці 18—22 роки життя. Через кілька тижнів Барановський водив бойовиків поєдинчо на Сольську площу показувати їм польських агентів: "це вам придасться, щоб ви знали, кого маєте обєрігатись". Тимчасом він показував агентам будучих учасників напад. В день нападу Барановський не вислав бойовикам провідника; бойовики,

зворохоблені довгою підготовкою, без провідника на наказ Барановського напали на пошту. Спочатку все йшло добре, аж один урядник кріслом розбив вікно та наробив крику; розвідка донесла, що поліція на тягарових автах наближається до пошти. Бойовики зникли з пошти, але їх всіх арештовано дома до двох годин. Тяжкі вироки за ніщо - від 6 до 12 років в "язниці". Провокатор через українські часописи наробив шуму, що цьому всьому винен сипач Мирош. 1933 р. правда вийшла на яв. Якби Коновалець не був провокатором, то він реабілітував би Мироша, а Р. Барановського засудив на смерть. Він мовчав, тільки шептаною поштою поширював через Я. Барановського в Празі, що Р. Барановський не був провокатором. 1929 р. відбувся замах на Східні Торги у Львові. Біда умістив свою бомбу в одному павільоні, вибух знищив павільон та ранив урядничку. Інших замаховців заскочила польська поліція в Стрийському парку, як вони несли свої бомби. Вони, відіркнись бомб, повтікали. Барановський видав Біду на смерть, а інших замаховців на літа в "язниці". Біду провокатор зробив героєм, а інших висміяв як сипачів, чи плаксіів: "Крім Біди, вони всі ніщо не варта". Провокатор звичайно одну свою жертву робить героєм, а інші безвартісними людьми, щоб за ними ніхто не жалував, щоб не спитав Коновальця, на якій підставі він зі заграниці побирається керувати підпіллям. Таке підпілля, скорше чи пізніше, стане жертвою провокаторів, злодіїв ітд. Хто тоді буде цьому винен, хто буде головним провокатором? - Тільки Е. Коновалець, навіть коли б він не мав безпосереднього зв'язку з ворожою поліцією.

Від 1927 р. до 1930 р. красивим провідником УВО був полк. Р. Сушко. Р. Барановський видав Сушка польській поліції, але ця Сушка не арештувала. Звідси він додумався, що Сушко є також провокатором. Розпустив про нього поголоски, що він є провокатором, та почав організувати замах на нього - З. Книш. Барановський був у великій небезпеці: котрого з них польська поліція вибере собі на сталого агента, а котрого розкриє перед українським народом? Сушка арештовано 1930 р., щоб йому направити "репутацію" серед членів УВО. Одначе у в "язниці" він довго не сидів; якийсь польський офіцер з розвідки у Варшаві приїхав до нього на бачення та на другий день його звільнено з тюрми-Вербицький. Сушко виїхав за границю і одержав від Коновальця керівника військових справ УВО. Тимчасово провокатор Р. Барановський виграв: він організував замах, напади; воявода назначував нагороди для викриття замаховців; польська поліція серед часописного шуму "викричала" бойовиків УВО, сильно їх побиваючи, щоб признались; комісари одержували аванси за "спренжистосць", ділячись нагородами з Барановським, деюли під шум його протестів. Всі остаточно були задоволені, бо на розправі провокатора Р. Барановського завзято за ним обставали перед польським судом.

1930 р. відбувся напад на поштовий амбулянс під Бібркою; вбито поліцає, здобуто гроші. Всіх учасників нападу арештовано та засуджено одного на смерть, інших на довгі літа в "язниці". Їх видав провокатор Р. Барановський, щинивши шум по українських часописах, що цьому всьому винен сипач Максимюк. Ще сьогодні З. Книш у своїй книжці опльовує цього бойовина УВО як сипача, хоч добре знає, що цілу справу виявив його прирятьель, провокатор Р. Барановський. Це він робить для того, щоб виглядало, що "низи" сипали, а не провокатор в проводі ОУН - Р. Барановський був в тому часі заступником краевого провідника УВО. Цим він хоче уникнути питання: Як українському підпіллю рятуватись перед провокатором в його проводі? - Дуже просто: при помочі Бойових Законів та Верховного Суду, який контролював би провід та карав за його неждарність, чи зраду. З. Книш, бойовий реф. УВО з 1930 р., відбувши свою кару у в "язниці" та вийшовши на волю, жадним чином не дався намовити до обняття провідного становища в ОУН, так що ця просьба було чути аж до Равіча. Він знав зі своєї стрічі з Коновальцем, що цей не журиться конспірацією, фотографує в ресторані, не вміє проводити конференцій ітд. Якщо б він, З. Книш, почав працювати в ОУН, то скоро цей Коновалець загнав би його знову до

в"язниці на довгі літа за дурницю або на шибеницю. За це на старші літа на еміграції цей З. Книш зробився слугою А. Мельника та роздував Роздор, бо тут нема небезпеки для його тіла і він може удавати революціонера.

1930. р. вибухла саботажна акція без згоди Коновальця. Польська поліція через Сурму весь час закликала заперестати палити, але хлопці палили та палили: не хотіли виявляти "здисциплінованости". Удачних підпалів було кілька соток; горіли фільварки, стирки збіжжя. Це число треба помножити через 3 або 4, бо багато не вдавалось з огляду на варту. Значить якби ці підпали був організував провокатор Е. Коновалець, тоді було б яких 1000 розправ. А скільки було засуджених українців за ці підпали?— Дуже мало. Мені відомі такі справи: Мигула, Гринчука та Гука—Джиджори. Де провокатор Е. Коновалець не організував, там польська поліція була безсилна. Вкінці підпали втихли. Польща почала паціфікацію при помочі війська, поліції. "Здержатись від всяких виступів, бо наша справа пішла до Ліги Націй"—дав наказ Коновалець. Тут треба прогнвного наказу: коли тебе бють, твоїм обов'язком є боронитись. Коли на чолі стоїть провокатор, тоді він передає підпілля накази, передані йому ворогом. Коновалець був рішуче проти всякої більшої акції УВО—ОУН. В такій акції багато згине або попаде до в"язниці. До проведу можуть попасти бойові люди, які можуть Коновальця "вилегітимувати" на якій підставі ми маємо тебе, дезертира, признавати за свого провідника? Шукай собі дураків серед індіян!

Паціфікація Польщі над українським безборонним населенням є дуже важним нашим атугом на міжнародному полі як доказ варварства Польщі. Польща з пімсти за саботажі розв'язала три українські гімназії та Пласт і це з вини провокатора Е. Коновальця: пощо він пхався там зі своїми п"ятками ОУН? Студента було важко обдурити і він масово не вступав до ОУН, оставав тільки середньошкільник. В Академічній гімназії 1930. р. п"ятки ОУН ішли від 8. до 4. кл. Хто буде відповідати, як ворог змусить дитину до конфідентства? Цим провокатор Е. Коновалець не журився—йому щоб були гроші та щоб було кого видавати.

1932. р. в селі Вікно бойовик на наказ Організації стріляв конфідента, свого сусіду. Конфідент, хоч дістав 5куль, не згинув, виявивши перед поліцією прізвисько бойовика. Серед мук бойовик виявив своїх провідників. Польський кат вішав їх — Пришляка та Голояда — на сам наш Великдень в Тернополі 1932. р. Бойовик став калікою зі слідства, одержавши вічне, з п"ятном сипача. Яка підпольна організація так поступає?!—Тільки та, на чолі якої є провокатор! Як повинно було бути?—Прибув бойовик зі Львова Мицик та забив конфідента у Вікні; а бойовик з Тернополя забив конфідента у Львові та відїхав домів. Цього порядку Коновалець не хотів запровадити, бо на випадок арештування бойовика підозріння зараз впало б на нього, бо тільки він знав би прізвисько бойовика, а цього він не дурний був запровадити. Ось чому ОУН поносила все невдачі, хоч на її чолі стояли полковники, сотники, навіть один генерал...

1933. р. Лемик прийшов до совітського консульства у Львові, заявивши: "Я маю справу до тов. консуля". —Я є сов. консулем, представився Майлов. Тоді Лемик його убив.

Коли вірити др. С. Шухевичеві, що Майлов мав бути контрольним агентом ГПУ, себто визначнішою особою ніж консул, тоді цього убійства dokonано на наказ Сталіна, який при помочі провокатора в проводі ОУН "вичистив" Майлова з партії як троцькіста, поручивши Майлову представитись Лемикові як консул.

Напад на Гадомського, шк. куратора, не вдався, бо Мада не відважився його убити. Гадомського охороняв агент. Цей агент приступив до Мади та почав його легітимувати. Мада виняв револьвер та підстрілив агента, який помер пізніше в шпиталі. Маду на другий день відшукала польська поліція в законспірованому мешканні! Всипа, вічне та бойкот для Мади, а для його спільників високі вироки—плач, звільнення з бойкоту, похилена голова.

Гадомського не було жадної трудности убити: підїхало організаційне авто і бойовик з мп убив Гадомського та агента на безлюдній вулиці. Собіньського ніхто не охороняв, сот. Головінський вислав на нього аж 26 бойовиків; на Гадомського з охороною бронів пізніше тільки одного бойовика... 1934.р. Мацейко убив мін. П"єрацкоґо у Варшаві. "Я не вірю, щоб цього убійства доконали наші"—говорив тоді Вербицький до мене. П"єрацкоґа могли знищити самі поляки при допомозі провокатора в проводі ОУН. Сестра його пізніше була арештована за різні надужиття в уряді: використувуючи своє знайомство з різними міністрами, виробляла за гроші посади ітд. Було б дивним, якби вона була не втягнула до свого "підприємства" брата-міністра. Вона троїлася у в"язниці. Польська правляча кліка, щоб не допустити до великого скандалу та може свого провалу, могла скористати з услуг провокатора, тим більше, що одержавши архів Сеніка, мала нагоду знищити ОУН та цим прихилити на свою сторону польську публичну опінію.

Різно могло бути.

По справі П"єрацкоґо ОУН не має вже жадного успіху. Польська поліція заскакує тепер бойовиків при плануванні. Досвідчені члени стоять збоку, в красіві проводи самі молодики. Якби Коновалець не був провокатором, то він був би післав провід ОУН у Львові в підпілля-змінив взагалі тактику ОУН. Він цього не зробив. Збірка на "визвольну боротьбу" в ЗДА 1933.р. принесла йому біля 50 тисяч доларів. Жінки дезертирів з "начальної команди" мали задо гуляти по Рів"єрі, бо Край не одержав ані сотіка на боротьбу з Польщею.

Коновалець стає "сборником". На совітську Україну він висилає Валюха, сина священника з Дрогобиччини, знаного комуніста. Цей Валюх організує УВО в Києві. Коновалець доставляє йому різних прізвищ своїх знайомих, переважно галичан, що з УГА залишились над Дніпром. "Підприємство" це спочатку ішло добре: Валюх привозив Коновальцеві з Києва гроші від ГПУ, наче від УВО, наддніпрянського тютюну понохати ітд. Останнім разом під видом наддніпрянського тютюну привіз йому екразитну бомбу, яка розірвала Е. Коновальця на шматки, оставивши йому тільки голову на похорон. Це було 1938.р. ГПУ на Україні виарештувало всіх знайомих Коновальця, а галичан без розбору вивезено на Сибір. Навіть коли галичанка мала мужа наддніпрянця, то її вивозили саму на Сибір на 4-броків, оставляючи мужа, тільки за то, що походила з Галичини-п. Холоднякова.

Ось наслідки діяльності провокатора Е. Коновальця. До чого він приложив свої злодійські руки, там лишався сморід зради. Через 15 років пив він кров бойовиків УВО-ОУН, знищивши морально дві українські підпольні організації-Українську Військову Організацію та Організацію Українських Націоналістів. Українська суспільність 20 та 30-ти років була тим людоїдом, який годував цього канібала кровю своїх ліпших синів. Переглянувши діяльність провокатора Е. Коновальця в ділянці чину, переходимо до ділянки слова, до тих "ідей", які він "кидав" в масу. Таким головним його твором є тут Декальог, який він впровадив до ОУН, а який я учився десь в жовтні 1929.р.

Ось він:

1. Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за неї.
2. Не дозволиш нікому сплямити слави, ні чести твоєї Нації.
3. Пам"ятай про Великі Дні наших змагань.
4. Будь гордий з того, що ти є спадкоємцем боротьби за Славу Володимирова Тризуба.
5. Пімсти смерть Великих Лицарів.
6. Про справу не говори з ким можна, тільки з ким треба.
7. Не завагайся виконати навіть найбільшого злочину, коли цього вимагає добре справи.
8. Ненависть та безоглядню боротьбою прийматимеш ворогів твоєї Нації.
9. Ані просьби, ані грозьби, ні тортури, ні смерть не приневолять тебе зрадити тайни.

10. Змагатимеш до поширення сили, багатства і простору Української Держави шляхом підбою чужинців.

Точки 5, 7 та 10 є доказом того, що Е. Коновалець був провокатором, що він ці точки впровадив на наказ наших ворогів.

Доказ.

"Пішми смерть Великих Лицарів", а як буде зі смертю малих лицарів, пересічних членів ОУН? Закид укр. політ. в "язня. Коновалець давав ворогові до пізнання, що він не буде мститись за смерть членів ОУН, щоб ворог тільки його, великого лицаря, не зачіпав. В бійці є важний інший закон: всі за одного, один за всіх. На війні ціла армія стає в обороні одного вояка, малою охоти хотів забити ком. Юревича; попередника Юревича хтось отроїв по кількох тижнях його урядування—ком. Юревич твердив на моїй розправі, що отроєння dokonano на наказ ОУН.

Де був Коновалець, як по в "язницях та в Картуській Березі дозорці знушались над нами? Це тільки вистачало убити одного—другого начальника в "язниці, щоб цю справу вирівнати. Замість цього він дозволяв тільки голодівки, закликав до пасивного опору.

Чому Коновалець не покарав польських бандитів за смерть команданта УВО, сот. Головінського? Хіба Головінський не є великим лицарем?

Коновалець боявся за свою шкіру, яку польська поліція могла легко купити в німців.

"Не завагаєшся виконати навіть найбільшого злочину, коли цього вимагатиме добро справи".

Бойовик був високого поняття про свої вчинки, шкідливі для ворога, а корисні для українського народу. Він ніколи не уважав їх за злочини—закид укр. політ. в "язня. Коновалець цією точкою захитував душевну поставу бойовика в рішеннях моменті, як це був першак, бо жаден бойовик не хотів доконувати злочинів. З цього душевного вагання користав ворог та легко розправлявся з бойовиком.

Що було, як бойовик dokonав "злочину"? Тоді провокатор Е. Коновалець вів шалену нагінку по українських часописах на наказ своїх зверхників проти такого бойовика.

Мотика, учень 8. кл. гімн., провідник п"ятки, до якої належали оба Біласи, Данилишин та Буній, обіцяв ком. Білєвичові при арештуванні, що знайде вбивників Голуфка, якщо цей випустить його на волю. Вийшовши на волю, він шукав за ними понад бмісяців без висліду. Щойно, коли Данилишин та Білас попали до рук польської поліції по нападі на пошту в Городку і Білас заломився, видавши справу Голуфка, — тоді Мотика, настрашившись кари смерті, почав в слідстві та на розправі сипати. Провокатор Е. Коновалець наробив тепер шуму довкола Мотики, як конфідента. За Мотику належить покарати Коновальця, який своїм Декальгом давав йому вільну руку відносно ворожої поліції.

Жураківський, гімн. матура, був бойовиком та брав унасть в нападі на пошту в Городку. Соханський на розправі провокатора Р. Барановського виявив його як конфідента. Це вистачало, щоб Жураківського без організаційного суду, не давши йому можности боронитись, відсунено як конфідента від групи укр. політ. в "язнів, хоч цей на розправі нікого не видав. Щойно тепер цей Жураківський почав на поединці щось цілими місьцями зізнавати до судді Валігурського, опісля десь зник. Ось як провокатор Е. Коновалець робив з бойовиків конфідентів чи сипачів! Він Декальгом задрівав бойовика до коншактів з польською поліцією, даючи

Йому вільну руку на словах, себто бойовик міг обіцяти ворогові, що цей хотів від нього. Здобувши собі цим довіря, бойовик міг нападати на пошти чи стріляти польських комісарів. Коли на цьому його переловлено, тоді ворог, щоб пімститись, шиняв шум довкола бойовика як свого конфідента. Це підхоплював провокатор в проводі ОУН та відлучував без суду бойовика від ОУН. Цим заломлював бойовика у в"язниці і він тепер став сипачем чи конфідентом. "Я не вірю, щоб Жураківський був польським конфідентом" - говорив до мене М. Вintonів.

Ця точка про злочин була потрібна польській поліції, щоб при її допомозі заплутувати в безвихідне положення бойовиків ОУН при допомозі провокатора в проводі ОУН.

З моєї справи дуже добре пізнати, що Е. Коновалець був польським провокатором. Він мав мій докладний звіт про мою розмову з ком. Юревичем, де було написано: "Перебуваючи на волі я більше зроблю для української Революції, ніж буду сидіти за книжки у в"язниці". На розправі провокатора Р. Барановського шеф воєвідської поліції та віцевоєвода, Соханьські, заявив, що я був польським конфідентом. На моїй розправі, кілька місяців пізніше, польська поліція відпекалась від цього - ком. Юревич твердив, що я не був його конфідентом, тільки на наказ ОУН взяв його в засідку. Мій оборонець, проф. В. Старосольський, зробив внесок перед польським судом, щоб покликати Соханьського на свідка, чи дійсно я був польським конфідентом. Польський суд цей внесок відкинув. Чому? Приймемо, що Соханьські прибув на розправу та доказує, що я був польським конфідентом. Тоді між нами буде вестись така розмова:

Я: Відколи я був польським конфідентом?

Соханьські: Від 23. березня до 28. квітня 1938. р.

Я: 26. березня я вислав поштівку до Данцігу з Головної пошти у Львові до А. Федіни про моє переночування на поліції; около 12. квітня я повідомив Красну Екзекутиву у Львові через Гобкова про заловлений транспорт книжок ОУН; у Винниках про моє арештування знало двоє людей, між ними Зенко Домазар; 20. квітня подав на письмі докладний звіт А. Федіні в Данцігу, вияснивши мову поштівки та показавши два мої доводи особисті: щоб я не втік, то ком. Юревич забрав мій довід, який прислав кілька днів перед моїм відіздом до Данцігу - за цей час я зробив собі другий в старостві.

Соханьські: Чому ти не вислав поштівки зараз 23. березня?

Я: Її переловив би ком. Юревич, який весь час мене слідив агентами у Винниках, та зрозумів би з неї, що свого арештування на поліції я не скриваю перед ОУН - він мусить матись на обережності перед мною. Все моє зусилля було звернене на то, щоб не викликати в нього найменшого підозріння.

Соханьські: Ти дав Сурму згідно зі своєю обіцянкою ком. Юревичеві.

Я: Ніколи я не мав наміру додержати цієї обіцянки, це Коновалець через Федіну дав мені таке доручення.

Соханьські: Нащо ти обіцяв ком. Юревичеві доставити Сурму за вихід на волю?

Я: Декальог мені дозволяє так поступати, я і тобі можу обіцяти, тільки хай суд мене випустить на волю і я також з тобою буду ходити на конфіденціональну стрічку; можеш собі брати і 10 агентів на охорону, бо я навчений досвідом виїду на вас з мп.

Ком. Юревич мав охорону з 2 агентів.

Соханьські не явився на мою розправу, бо він довідався від провокатора в проводі ОУН про мій звіт. Він не мав що тут виграти. Ерехню про мене кинув, щоб мене зломити, щоб ізолювати від українського народу. Але я не дався. Я знав яких 50-70 членів ОУН, сам організував 4п"ятки. Польська поліція давала від імені прокуратора гваранції на скорий вихід з в"язниці, якщо я видам все, що знаю в ОУН. Про ці гваранції я говорив на своїй розправі, але агент Гірний до них не признавався. В моїх судових актах не було ані одного прізвища, бо я до ОУН не признався.

"Ваша справа буде відповіддю на справу провокатора Р.Барановського, якою польська поліція намагається знищити ОУН"—сказав до мене проф. Старосольський перед мою розправою. Я і так поступав, щоб скомпромітувати польську поліцію в її ледачій роботі відносно українців. Тільки я один потерпів.

Як поведився Е.Коновалець в моїй справі?

Він повів шалену нагінку по українських націоналістичних виданнях та шептаною поштою. "Вашу честь змішано з болотом і я чуюся морально вищим від вас"—говорив до мене Галапац, якого укр.політ.в"язні весь час бойкотували. Поза моїми плечами мене очорнювано, наче б я був польським конфідентом, і це все ішло від проводу ОУН, хоч там мали мій звіт та потвердження його на моїй розправі. "Ваша справа викликала дуже пригноблююче вражіння на українську суспільність"—сказав до мене Ю.Гаморак-Стефанік. Я був підстрілений в голову, внаслідок чого мені спаралізувало правий бік, руку, ногу та ліву ногу по коліно. На розправі вийшло на яв, що я не вмів обходитись револьвером та через це програв.

Провокатор Е.Коновалець міг рятуватись в моїй справі тільки брехнею, кинувши на мене п"ятно зрадника-конфідента, мовляв, добре, що йому так сталося-це Бог покарав його зраду, щоб цим відвернути від себе оскарження, що він на замах висилає невихованого бойовика. Тоді українська суспільність могла б додуматись, що він жаден полковник, а М.Капустянський жаден генерал, тільки це злодії, зрадники, які пють кров бойовиків ОУН.

По моїй розправі Корпан забив Врубля, коменданта постерунку, втинком серед місячної ночі: він був бмісяців його конфідентом, заповівши до в"язниці Сороколіту та Фурикевича. В Тернополі Литвин шилом заколов поліцай, якому доносив на українців. Це були реалізатори. На своїй розправі я носився зі заміром проголосити від імені ОУН амністію для всіх конфідентів, які постріляють своїх комісарів поліції. Чому цього не зробив Коновалець?

Вкінці польська поліція мала досить Декальогу і наказала своему провокаторові в проводі ОУН змінити точку про злочин так: Не завагається виконати навіть найбільшого чину, коли цього вимагатиме добро справи. Декальогом Коновалець збільшив анархізм серед українського народу, бо Декальогом підшивається під 10 Заповідей Божих, які виключають накази церковної влади. Напр. Не чужолож. Тут є наказ від Бога не грішити з чужою жінкою. Коли хто додержується цього наказу, то йому священник не закине "анархізму" або що він це робить на власну руку; тимчасом в ОУН справа мається противно - тут треба чекати на наказ.

На сто бойовиків, які відважилися б іти туди, кудюю я ішов, тільки виїмки не стануть конфідентами при присутності провокатора в проводі ОУН. Ця точка є великим доказом на то, що Е.Коновалець був польським провокатором, бо він закликав гімн. учнів до найбільш рафінованого роду боротьби, до якого вони задля свого віку не надаються: з їх упадку польська поліція мала великі користи. Березинський забив ком. Чеховсько, мабуть познайомившись з ним так, як я з ком. Древичем; він шукав смерті в якомусь нападі ОУН, щоб не чути, що колись буде про нього брехати Соханьські.

Ось як провокатор Е.Коновалець закладав при допомозі Декальогу подвійний нельзон на душу бойовика ОУН! Тут треба силача, щоб не впасти під таким нельзоном.

Бойовик на зрадника не надається, всі видатки його покривають його родичі, він хоче українському народові допомогти, а не шкодити. Ворог, коли не зачіпить його за Декалього, то не має для нього принади до зради. Матеріал на зрадника починається десь від 25 року життя, коли в молодому чоловіці пробуджується половий звір і він хоче женитись. Тоді йому потрібно гроші на заложення свого родинного огнища. Ці гроші є причиною зради Е.Коновальця та всіх його "урядників" та "штабовців" за границею.

Деякі твердять, що я ніколи та нікому не можу доказати, що я не був на послугах польської поліції, бо не маю "матеріальних доказів" на це - Терентій Гай-Головко Федорець.

Яких матеріальних доказів хоче Терентій? Члена ОУН обов'язує Декальог. Перед замахом мав я реферат в "Зареві", в якому доказував, що ворога треба бити добрими та злими способами. Декальог закликав до таких вчинків, якого я хотів доконати. Мій замір є добрий і сьогодні і буде добрим, доки український нарід буде в неволі: Чи це є чесне діло забити комісара ворожої поліції, який шукає собі серед молодих українців зрадників підступним способом? Контр-розвідка кожної чужої держави уживає добрих і злих способів у винищуванні ворожих шпигунів.

Чи бойовик ОУН потребує іншого доказу над свій вчинок, щоб переконати Терентієв? За кого ж він бється? Я бився за Терентієв, їх родини, весь український нарід і від цього в мене є навіть "матеріальний доказ" у виді мого каліцтва. Ще Терентієв міг би пускати свою уяву підозрінь, коли б не було моєї розправи, а так на якій підставі? Обов'язком Терентія та йому подібних є стати на таке становище: Де є Верховний Суд в ОУН, який інформував би український нарід про членів ОУН? Такого суду нема і це перший мій доказ на те, що провід ОУН захопили провокатори. Ці провокатори на наказ наших ворогів поширюють брехню про українців.

Член, який поступив після Декальогу, не стоїть о ласку Коновальця чи кого іншого. Якщо Коновалець поширив про мене брехню, то це є доказом, що він був польським провокатором. Чому ж він змінив Декальог? Щоб затерти за собою сліди. Найліпшим доказом є мовчанка А. Мельника та С. Бандери - сьогодні. Як я сидів у в'язниці, то цей Бандера був головним поширювачем брехні про мене серед членів ОУН. Чому вони мовчать? Загубили докази проти мене? Зараз треба б дати мою справу під розгляд неутральних суддів, які нас розсудили б, але вони не такі дурні, щоб виявити свою підлоту.

Кому ця брехня про мене була потрібна? Вона була потрібна польським комісарам. Якби Коновалець був представив мене після мого звіту та поведінки в слідстві та на розправі, тоді польські комісари не могли б урядувати, бо їх стріляли б члени ОУН тараабілітаторимієм способом. Тоді в нас було б менше зрадників. За півтора року відбулося аж три замаху членів ОУН на польських комісарів на власну руку - Березинського, якогось незнамого бойовика та мій.

Поголоски про мене поширили провокатори, щоб цим відстрашити українську молодь, щоб не ішла моїми слідами та не стріляла фабрикантів конфідентів. Ці поголоски повторять дураки внаслідок своєї глупоти і тим стають на послугах провокаторів. Я волів би, щоб я був покаяним грішником, бо тоді я тихо сидів би, як сидять сьогодні всі сипачі.

Покаяний грішник ніколи не закриває своїх гріхів, противно, він не боїться їх виявити, щоб цим досягнути спокій душі. Це ніщо не є, де тільки ледарі тішаються з чужого нещастя. І навідрост, коли про людину хтось поширив велику брехню, викривив її бойову поставу, тоді така людина порушить небо і пекло, щоб клеветників покарати. І все відбулося б тихо, коли б в ОУН був Верховний Суд. Пам'ятай, сьогодні ти є на черзі в провокаторів, твій син чи внук і нікому буде стати в твоїй обороні. Провокатор Е. Коновалець зрадив мене, виславши мене зле озброєного та цілком необізнаного з револьвером на замах свідомо, щоб я потерпів невдачу, як потерпіли інші бойовики ОУН; цим він написав моєї крові, бо за ці гроші, за які він жив на рахунок ОУН, можна було мене та інших відповідно озброїти та вишколити, тоді ми легко побили б своїх противників; щоб закрити свою зраду перед українською суспільністю, він кинув на мене брехню, в очах багатьох українців зробив мене зрадником і мою ганьбу дав в лице українському народові - ось "трік" провокатора Венгшиновського!

Коли ти голосиш Декальог, тоді будеш мати серед молоді носіїв різного покрюу вчинків: житрунів, таких, що впали на половині дороги і таких, що

з успіхом перейшли свою дорогу-терпіння, щоб повідомити український нарід про зраду Е.Коновальця. Вистане одної справи, щоб засудити зрадника.

Чому я, прийшовши до Данцігу, не заявив: панове, я постановив забити ком. Юревича? - В.Хамула.

Я подав свій звіт та віддася до розпорядимости Організації: сказала б вона підложити пекольну машину під кімнату начальника слідчого відділу - я був би так зробив; казала вона іти на ком.Юревича, я пішов на нього. Чому Федина, інж.Базилевич та Білосюк не спитали мене, що я дальше задумую робити, заки почали мене слідити? Цю справу можна було вяснити за одну хвилину. Федина був польським провокатором, він видав мене польській поліції з книжками, він видав Турулу, Лебеда, він дав Мацейкові бомбу, унешкідливлену польською поліцією, яку Мацейко кинув, а яка не вибухнула. Він не мав помочи з дому, жив на рахунок грошей ОУН; що дивного, коли він знайшов собі джерело "доходу" збоку, від польської поліції? А мене польська поліція не мала чим купити, бо всі мої видатки покривали мої родичі. В Нью-Йорку живе б.суддя роз'ємного суду, Сахно, який годив моїх родичів з їх довжниками в роках 1933-39 в судах в Глинянах та Перемишлянах; ще сьогодні я маю вироки та векслі цих довжників на суму 2,500дол. Ті всі Соханські, Коновальці та Федини - це діди напроти мене.

"Змагатимеш до поширення сили, богатства і простору Української Держави шляхом підбою чужинців".

Ця точка доказує, що Е.Коновалець був провокатором, що він цю точку поставив на наказ наших ворогів. Бойовика до боротьби прає кривда, якої ворог завдає українському народові. На ворога бойовик глядить як на ката, має до нього бридке почуття і це є головною причиною, що він іде його вбивати. "Поширення української держави шляхом підбою чужинців" нищить в душі бойовика ненависть до ворога як ката, бо ставить його на моральнім рівні з нами і це сріплює в бойовикові неохоту битись за український нарід - закид укр.політ.в'язня. Ця точка тепер звучить: Змагатимеш до поширення сили, богатства й слави Української Держави. Але де ця держава є? То так, якби нежонатий чоловік зробив собі свій "декальог": Змагатимеш до уміркованого полового життя зі своєю будучою жінкою...

Про інші точки ми не будемо говорити, щоб не побільшувати нашого Звернення. Скажемо загально: Декальог - це вияв глупоти та зради, якою наші вороги при помочи своїх провокаторів в проводі ОУН намагалися знищити душу української молоді. В підпіллі треба бойових законів, щоб шкідник знав наперед, яка кара за який переступок його где; бо ці бойкоти та карі смерті, які назначував Е.Коновалець - це тільки його провокація. Доки провокатори будуть на чолі українського підпілля, доти не буде Бойових Законів та Верховного Суду. Жадна держава не керується Декальогом, тільки законами, яких є дещо більше як 10.

Е.Коновалець та його "штаб" були провокаторами. Доказом цього є цілковитий брак озброєння в УВО-ОУН. Узброєння УВО в 1930.р. виносило тільки кілька револьверів - З.Книш. Куликівець стріляв Яцину, агента в Жовкві, на наказ ОУН у Львові, позиченим револьвером в Малиновського, який за це одержав 5років в'язниці. Це було 1934.р. 1938.р. ОУН висилала на Карпатську Україну членів з голими руками, які голіруч добували на чеських вояках карабіни. Приложити такий член чехові клямку від дверей зізаду та каже: "віддай карабін, а то застрелю тебе з револьверу". Чехи здавали зброю - Зимний.

"Престиж і добро Організації вимагали, а засоби її цілком на це дозволяли, щоб її провідник - Е.Коновалець - був забезпечений і не журився матеріальними справами... він дбав, щоб увесь провідний актив - заграницею - мав нормальні умовини прожиття й змогу праці" - В.Мартинець. Ось де ішли гроші ОУН! Яких 30злотіїв жило собі за них вигідно десятками літ за границею: Е.Коновалець, В.Мартинець, Сенік, Чучман, Яри,

Горський, інж. Д. Андрієвський, інж. Сціборський, Сушко, Я. Барановський, Габрусевич, Я. Стецько, б. ген. М. Капустянський, А. Федина та інші. Ось кому українське підпілля було не озброєне, а український нарід безборонний в часі 2. світ. війни. За ці гроші, які складав український нарід в часі збірок та українці в Америці, можна було озброїти кожного українця, щоб він мав чим боронитись перед польськими бандами, перед НКВД та Гештапом, але їх покрив злодій Е. Коновалець зі своїми спільниками. Як ми сказали, Е. Коновальця УВО не висилала за границю і звідси вона не була зобов'язана його удержувати там—це звичайний злодюга. Тепер я питаю тих всіх, які уладжують академії в честь Е. Коновальця: Яку добру прикмету Е. Коновальця ви хочете прищепити українській молоді?!

Старший та образований чоловік може ходити на свята навіть в честь проституток—ти його цим не зіпсуєш, але, як мій син — я ще нежонатий — піде його слідами, то з українського народу і сліду не лишить!

Свята уладжувати тим, що виконали свій обов'язок супроти нас, супроти українського народу, себто старшинам, підстаршинам та волякам УНР, УГА, УВО—ОУН, УПА ітд. Українська молодь, вихована на таких взірцях, піде їх слідами та вкінці здобуде українську державу. І цього бояться наші вороги.

Молодь, вихована на Е. Коновальці та С. Петлюрі, буде чути насолоду в братовбивстві, дезерції та зраді.

Творити легенду довкола ледарів—це найбільший злочин суспільности, бо цим вона зводить свою молодь із чесноі дороги, робить її ледачою. Так поступає тільки дурна суспільність або суспільність під проводом провокаторів, які на наказ наших ворогів кажуть нашій молоді покланятись зрадникам. Поети поширили глупоту серед нас, наче б одна особа визначних здібностей була в силі добути нам волю—"і вхопивши голову в руки, дивуєшся, чому не йде апостол правди і науки"—Шевченко. Один чоловік нічо не зробить. Якби це було можливим, то ми давно мали б волю, бо ми зібрали б гроші та заплатили якому визначному чужинцеві, щоб вивів нас з неволі. Тут потрібний відповідний рівень чесноти пересічного українця, цілого народу. Визначні постаті не роблять історії народу, тільки праця всіх його членів. Нема такої визначної постаті, щоб із дезертирів, тхорів, злодіїв та зрадників зробила відважних та чесних людей. Христос за 3 роки ледве знайшов 11 вірних учнів, Магомет за 10 років — 40 визначців. Я у Винниках в пласт. курені мав 84 пластунів/ок/, до року остало тільки 13; при кінці другого року — 30. В "Дніпрі" через два роки я виконував усі чинности: провідника, секретара, скарбника, господаря ітд. Нікто не приходив на наші змагання, тільки малі хлопці. Поіно по 2 літах ми зацікавили нашим товариством українців у Винниках. Це товариство, об'єднавши українську молодь Винник, знищило роздор у Винниках, який створив був комуніст Корчовський. Коли буде об'єднана українська молодь, тоді буде консолідація українців на чужині.

Люди, які не мають зеленого поняття про об'єднання людей, народу, випишують всякі дурниці про цю справу. Дурні річи найскорше приймаються. Укр. політ. в'язні так говорили про цю справу: Визначної особи між нами не може бути, бо, як це вартісний чоловік, то він молодим впаде в боротьбі з ворогом, себто без відповідного досвіду, а такий не може бути визначним, бо само становище нікого не робить визначним.

Нам бракує не визначних провідників, а великої скількості тихих працівників, які б задармо працювали для українського народу. Коли кожен українець не доложить до будучої української держави—своїє праці, грошей та крові— то її не буде. Шкода надіятись. Звідси треба переслідувати всіх злодіїв громадських грошей, таких, як Е. Коновалець, В. Мартинець, М. Капустянський, А. Мельник, О. Бойдуник, С. Бандера, М. Лебідь та інші. Це справа честі кожного українця, щоб він на власну руку давав їм "масаж" чесноти—поучення кн. Мономаха. Ці поучення треба давати їм

добрим словом, лихим, бридким ганьбленням, вішанням та топленням люю з них. Це є по державному—кожна держава так поступає зі своїми злодіями та зрадниками.

Не приглядайся мовчки ледачій роботі, бо цим ти береш на свою совість кров та муки тих, яких ледарі мордують. Українська суспільність сьогодні є тим людодом, який годує кровю своїх борців дерертирів з ОУН, так, як колись годувала мову кровю провокатора Е. Коновальця.

Правда не є образою. Це я виявляю для добра української молоді. Коли б мені був написав хто таке Звернення, як мені було 20 років життя, тоді я не був би зі стидом програв і не був би нудно поглядав на чужину, як це тепер є, а був би приніс велику користь українському народові своєю силою та відвагою. І таких як я у в'язниці стрінув я багато. Хто хоче держави, мусить глянути правді в очі. "По виконанні наказу може бути критика проводу"—дозволяв Е. Коновалець. Ось така творча критика!

Андрій Мельник

А. Мельник родився 1890 р. в селянській сім'ї. Чи він має диплом інженера-лісника, мені невідомо. Про нього я багаторазово писав у зв'язку з Е. Коновальцем: це два близнюки під душевним зглядом, "апостоли" зради в українському підпіллі. Тут подаю тільки доповнення до характеристики Мельника.

А. Мельник—це братовбивник зпід Мотовилівки та дезертир зпід Козятина. На його руках є кров мільонів українців, помордованих в Че-Ка, ГПУ, НКВД, Польщею, знищених голодом 1933 р. та вивезених на Сибір: це виродок українського народу. Коновалець був дезертиром австрійським, УНР, УВО та ОУН. А. Мельник є дезертиром австрійським, УНР та ОУН; значить, він тільки не був дезертиром УВО. Як командант УВО попав 1924 р. до в'язниці, де перебував 4 роки. Вийшовши з в'язниці, перестав бути чинним членом УВО, волів бути лісничим в лісах митроп. Шептицького.

Щойно смерть Коновальця видвинула несподівано для всіх Мельника на голову ПУН'у. Він виїхав за границю на похорон свого швагра і тут вибрано його на провідника ОУН. Перебравши провід у свої руки, він довідався про провокаторську роллю Е. Коновальця в ОУН, бо тепер зголосилася до нього німецька поліція, яка втаємничила його, як наслідника Е. Коновальця, в обов'язки німецького агента. Він тепер зрозумів, що його вибирали на голову ПУН провокатори ОУН за границею та німецька поліція. З Краю було тільки 2 представників ОУН. Тут А. Мельник поступив чесно, бо через Змісяці не хотів перебирати ролі Е. Коновальця. Вкінці зм'як—може з родинних зглядів не хотів виявити перед українським народом зради Е. Коновальця, хоч це належало до його обов'язку; може страх за власне тіло або може вичерпалися його гроші,—невідомо: мабуть усі ці причини змусили А. Мельника, що він згодився стати німецьким агентом на чолі ОУН.

Докази на те, що А. Мельник—це агент чужих поліцій на чолі ОУН: 1938 р. Польща почала нищити українські православні церкви на Холмщині, Підляшші та Волині; деякі відобрала українцям, "ревіндувала". До 1939 р. знищила вона 140 церков. Українські діячі—православні та грекокатоліцькі—спільно запротестували проти цієї поганської роботи "християнської" Польщі. Тільки А. Мельник мовчав—він не дав наказу нищити у відплату польські костели в Галичині, Волині, бо на це не згодилися німці, які мали з Польщею пакт неагресії та не бажали собі погіршення відносин з нею.

В березні 1939 р. німці радили президентові Волошинові, щоб без бою передав Карпатську Україну мадярам. Цей однак заявив їм, що Карпатська Україна не скапітулює перед мадярами та збройно буде боронити своєї державної незалежності. Тоді німці через А. Мельника дали наказ Краєвій Екзекутиві ОУН у Львові не помагати Карпатській Україні.

Цього наказу Львів не виконав, а дав повну піддержку братам із Закарпаття, на яку його тільки було стати-Є.Врецьона.

Зброю, яку А.Мельник посилав Я.Барановським для Карпатської України, переловлювали завсіди поляки-Зимний.

Восени 1939.р. з приходом большевиків до Галичини А.Мельник дав наказ верхівці ОУН у Львові, щоб втікала за границю та намовляла до такої втечі українську образованість. Це було потрібне німцям, бо вони потребували робітника, а для українського народу-це була зрада А.Мельника, бо тут треба противного наказу. Крім цього це можна осудити як сексотську роботу А.Мельника, бо большевики ніколи не бажали собі освітаних українців в Україні, щоб ці їм не перешкаждали в їх "визволенню".

Восени 1939.р. прибув винницької міліції якийсь полковник НКВД та почав випитувати Демцюха, начальника цієї міліції, хто з винничан належав до УВО. Цей подав тільки своє прізвище. Цього прислухувалась Дарка Миськівна, б.пластунка, яка по праці зараз повідомила мене про все.

"Втікайте"-порадила вона мені. Над раном я пробудився та тільки засміявся: як полковник НКВД розмавляв з Демцюхом так, щоб цю розмову чула Дарка Миськівна, то це він робить умисне, щоб я, настрашившись, утівав за границю та не перешкаждав "визвольникам" своєю присутністю.

"Визвольники" не бажали собі зараз на початку переводити масові арештування, а воліли, як хто, для них небажаний, сам добровільно зникав з даної місцевости. А.Мельник своєю порадою улегшував їх завдання.

Цей наказ А.Мельника знищив довіря низів до верхів, знищив ОУН, спричинивши Роздор. За границею опинилось багато молодих та діяльних членів ОУН. Вони побачили, що А.Мельник вивів їх в поле, усунувши їх підступом з поля боротьби. Богато з них вернули домів, пішовши в підпілля, інші загинули при переході границі в боротьбі з НКВД. Так загинув Ю.Вінтоцюк, М.Рудий та інші. Загал остав під німцями. Це були переважно б.укр.політ.в"язні, в яких душі була лють на Е.Коновальця та його заграничну спілку злодіїв та провокаторів за змарновану свою молодість та тяжкі переживання у в"язниці. Найбільш зненавидженим прізвищем серед них було прізвище Барановський. Ось тепер вони довідались, що брат провокатора Р.Барановського займає в Організації друге місце. Братові провокатора не належить жадне місце в ОУН, тільки револьвер та наказ, щоб реабілітував свій рід. Вони довідались, що Сеніковий за пропавший архів не злетів і волосок з голови, противно, він по старому має значіння в ОУН. Степан Бандера, порадившись інших визначних членів ОУН, висунув перед А.Мельником вимогу: поставити під суд Я.Барановського, Сеніка та Сушка за зраду, усунувши їх зі занижаних становищ в ОУН. Проти А.Мельника ніхто в тому часі не видвигав жадного закиду, бо його ніхто не знав з націоналістів. Також ніхто не виступав проти нього як голови ПУН"у.

А.Мельник не згодився на вимогу Бандери: він повис у повітрі, бо Бандера, маючи зв"язки з Краєм у своїх руках, відлучив його від Організації. Остав без "війська", голова без тіла внаслідок своєї глупоти. Але це тільки на короткий час, бо А.Мельник почав зі своїми спільниками перетягати на свій бік різних націоналістів "наданнями" урядів у своїй організації. У в"язниці богато націоналістів ворогувало між собою.

Тепер вони тільки дивились, по чий стороні є їх противники, стаючи так, щоб дальше воювати зі своїми особистими ворогами. Напр. Кудц, Скопюк та Швець стали по стороні Мельника, бо Мирон у в"язниці казав дуже часто бойкотувати за всякі дрібниці тих тьох волиняків. Гайвас став по стороні Мельника, щоб мати під "обстрілом" М.Лебеда і тд. Кожен вибирав ту сторону, яка давала йому вищий "уряд". Зелко Домазар 1941.р. предкладав мені, щоб я в мельниківців став окружним на Винники, Глиняни та Перемишляни, задержавши надрайонового в бандерівській організації.

"Якщо б ти уважав, що це є змало для тебе, тоді можеш дістати вище становище"-закінчив він свою намову.

Чому А.Мельник не розглянув справедливих домагань Бандери та цим

уникнув Роздору?

Він цього не міг зробити, бо ті, проти яких виступив Бандера, були тепер його спільниками. Це так, як в повісті п.н. "Розбишаки на ріці Місісіпі". Там суддя і ватажок розбійників є в одній особі. До який бандит дистанеться до в'язниці, його зараз випускає суддя-розбійник. А. Мельник не міг віддати під суд своїх спільників, бо ці були б зараз його виявили як головного провокатора ОУН. Він видав на Бандеру кару смерти за "бунт", бо цей не хотів його кормити своєю кров'ю, як колись кормив провокатора Е. Коновальця.

1940.р. А. Мельник видав німцям списки б. укр. політ. в'язнів в Кракові. Головою "ліги" був Я. Рак. На списках були адреси, після яких гестапо одної ночі всіх виарештувало та засадило до конц-табору, де багато з них згинуло. Якби А. Мельник не був провокатором, тоді він по науці з архівом Сеніка-Коновальця заборонив би всілякі ліги б. політ. в'язнів, списки їх членів, бо кому здались такі "ліги"? - Тільки чужій поліції, яка при допомозі провокатора на чолі ОУН хоче мати всіх членів ОУН під своїм оком.

На весну 1940.р. А. Мельник вислав бгрупп українських націоналістів на дольмечерів до гестапо. Коли розгорівся Роздор, тоді А. Мельник мордували їх руками бандерівців напр. Соколовський до спілки з Вірзінгом замордували І. Климова, кравчого провідника у Львові. Ці дольмечери з пра-вила пропали для ОУН, куплені гештапівською горівкою та іншими виго-дами.

А. Мельник видав цілу т.зв. мельниківську кравзу організацію-ОУН-с - в руки НКВД. Коли большевики вернули на Україну 1944.р., то їм не треба було вже оплачувати та шукати собі сексотів, бо головну сексотську роботу для них виконав А. Мельник, розкривши при допомозі Роздору всіх своїх членів та прихильників. А. Мельник - це головний сексот НКВД в мельниківській організації.

1948.р. А. Мельник видав картотеку з архівом всіх членів мельниківської організації на чужині в руки НКВД. Кому здався архів? - Він в біжучій організаційній праці не потрібний, він тільки потрібний "історикові" з НКВД. А. Мельник покарав інж. А. Стратієнка "строгою орг. доганою" за зле переховування архіву. Провокатор А. Мельник за свій злочин карас невинного члена, бо архіву нікто не переховав. ЗДА яка могутня держава, а не може зберегти своїх тасмниць по архівах, які викрадають шпигуни! 1952.р. А. Мельник вислав інж. О. Бойдуника на зебри до ЗДА. Тут цей Бой-дуник на зборах видавав важні підпільні тасмниці напр. то, що А. Мель-ник від 1945. до 1952.р. вислав до Львова 74зв'язкових, з яких тільки 32 повернуло назад. Тим провокатор-сексот А. Мельник повідомляв НКВД в Москві, що начальники НКВД на границі є нездарамі і що їх треба за-мінити ліпшими собаками. Внаслідок цього сьогодні є дуже важко проді-статись через границю. Яка держава хвалиться тим, що її шпигуни перехо-дять ворожі границі? Жадна.

Провокатор на чолі ОУН виявляє важні тасмниці на зборах громади під оплеск дураків; це іде до часописий, які НКВД купує та відсилає до Москви. Большевики купують по 5чисел кожної української публікації-Сурмач, Нью-Йорк.

1944.р. ОУН начисляла 100тисяч членів-др. П. Мірчук. Я на підставі свого району нарахував був 75тисяч, але це недокладне число, тому я буду користуватись числом др. П. Мірчука. Зенон Домазар-Дубовий, провідник Центрального Проводу ОУН СУЗ, якого я 1930.р. втягнув до ОУН, обчисляв 1944.р. бандерівців на 60%, а мельниківців на 40%. Значить мельниківська організація начисляла 1944.р. яких 40тисяч. Це були чесні, молоді укра-їнці. Це не їх вина, що А. Мельник зробив собі з них тільки збірщиків грошей та опісля видав на смерть або на Сибір з їх родинами; бо вони під проводом А. Мельника більш нічого не доконали, бо він і більше від них не вимагав: його ціллю були гроші, які вивіз злочій О. Бойдуник за границю і за які він жив аж до 1955.р., до свого 65-літнього "ювілею".

здібностей він може пробиватись у житті. Час гімназійної науки зужив він тільки на добуття матурального свідоцтва. Він не був курінним якого пластового куреня або провідником якого товариства; не займався спортом і звідси марна його постава.

Людей можна поділити на три часті: 1. Люди худоб'ячої честі: вони не відрізняють добра від зла — мала дитина не знає, що є добре, а що зле; 2. Люди ледачої честі: вони знають різницю між добром і злом, але поступають по ледачому напр. злодій; всі злодії хочуть мати побожних жінок, бо побожна жінка додержує полову вірності; 3. Люди мужеської честі: вони знають, що є добро і після цього знання поступають. По світ не зігнув, а стоїть, це завдяки людям мужеської честі.

Е. Коновалець, А. Мельник — це люди ледачої честі, вони свідомі своїх злочинів. С. Бандера — це чоловік худоб'ячої честі, бо багато злочинів, яких він допустився, він собі не усвідомлює. Доказ: в нього не може бути честі борця, бо він на бійці взагалі не визнається з причини свого дівочого виховання. Він не надається до підпілля на звичайного члена, бо чогобудь лякається та втікає за кордон, а не то на провідника ОУН. Чому ж він попав на провідника підпілля? В підпіллі може бути провідником всяка слабина, якщо там нема Бойових Законів та Верховного Суду. Напр. я є провідником підпілля: мене ворог несподівано арештує та розстрілює. Хто тепер є провідником на моєму місці? Ніхто, з огляду мій зв'язковий: він має зв'язки до обласних і може ними на свою руку проводити без їх відома, бо вони і так не знали, хто є провідником. Цей випадок завжди заходить в підпілля, коли ворог виарештував усіх членів проводу.

1942 р. в польській підпіллі трапився такий випадок: 18-літній хлопець створив організацію, яка налічувала 100 членів, між ними був полковник, який закінчив військову академію в Парижі. Освіта хлопця — 7 клас виділових. Цей хлопець перед своїм підчиненим, полковником, представлявся зв'язковим генерала; попавши в руки гестапо, видав цілу свою організацію. Гестапо не могло надивуватися, а полковник сказав: "Всі зарядження хлопця були доцільні".

Як це було, заки С. Бандера втік за кордон?

По матурі він записався на університет, де студіював агрономію. 1932 р. став ідеологічним референтом ОУН. Цей слабкий учень став учителем нової віри, волюнтаризму Ніцше-Донцова! До різних сект, які роз'єднують наш нарід, прибула ще одна — волюнтаристична. Сьогоднішні держави проголошують нейтральність супроти різних церков, щоб цим уникнути непотрібної боротьби на тлі віри, а ОУН, яка поставила своїм головним завданням побудувати українську державу, бавиться в сектанство! Чому? Тому, що в проводі ОУН провокатори на наказ наших ворогів впровадили ідеологію, щоб робити конкуренцію українським священикам, щоб викликати бридке почуття в бойовиків, а притягати балакунів таких, як С. Бандера, які своїм смородом наганяють їх з підпілля та тим йому приносять кінець: жаден балакун не є "дурний" іти та наставити свою голову під удари ворога. Кожен балакун — це втікай Федю поза хрест. С. Бандера, Косак, Богун, Мирон учили нової віри під голосний насміх бойовиків УВО, бо що іншого вони робили в ОУН? Вони не мали б іншого заняття в ОУН і мусіли б забратись з ОУН або стати бойовиками. Українському народові бракує бойовиків від бстолить, тому, коли ти хочеш наше народне положення змінити на ліпше, стань воюком! 1919 р. ми могли побити большевиків, але дезертири не дозволили: коли 5000 бійцівшло до бою проти большевиків, то вертали тільки десятки, а решта дезертирувала або переходила на большевицький бік — І. Мазепа. 1933 р. С. Бандера став кравчим провідником ОУН. 1934 р. попав до в'язниці з цілою фалангою сипачів: слабина притягає слабіну, а відстрашує бойовиків. Балакун ніколи не знає, що діється в душі бойовика, бо щоб це знати, треба бути самому бойовиком. Про Лемика говорив Штойко, що або Лемик скоро відлетить з організації, або стане визначним членом, бо Лемик завжди на сходинах мовчав. Нема спільної мови між бойовиком

а балакуном в справах бійки. Я 8 днів чекав в Данцігу, щоб порозумітись з Фединою, інж. Базилевичем та Білосюком і мені це не вдалось, бо їх напав страх за безпеку власного тіла і відобразив їм притомність ума. На фронті, коли балакун є провідником, тоді він zagrożений небезпекою безстидно утікати; коли він є підчинений, тоді його стріляють на полі бою без суду. Це одинока рада на дезертирів, тхорів.

З розправи в справі мін. П'єрацкогo С. Бандера вийшов героєм, хоч, якби в ОУН були Бойові Закони та Верховний Суд, тоді він потрапив би під якусь статтю та був покараний. Одержав в польському суді кару смерті зі заміною на вічне. Провокатор Е. Коновалець видав С. Бандеру в руки польської поліції; щоб затерти за собою сліди, він свій злочин скинув на спачів Варшавської справи, а С. Бандеру зробив героєм.

Польська поліція мала свою "політику": бойовина ОУН вона представляла як бандита, а таких, як С. Бандера, революціонерів в "краватці", щоб цим допомогти їм, щоб мали перевагу над бойовиками, були їх провідниками та цим винищували бойовиків своєю глупотою.

С. Бандера сидів у Вронках на поєдинці. 1937 р. Масвський сказав до мене: "Я Бандеру знаю, це великий матолок".

Укр. політ. в'язні держались добре. Коли заносилось на 2. світ. війну, вони вели завзяті гутірки про партизанку проти Польщі та ССРСР. Коли війна випустила їх на волю, тоді виявилось, хто та яким духом наповнився за так довгий час перебування у в'язниці. Ті, що найбільш кричали за партизанку, втекли до Кракова та тут поженились. Між ними був С. Бандера. З дощу дістався він тепер під ринву, бо хто тепер буде їх двоє удержувати? Ось тут повстав новий С. Бандера, чоловік жінці, дезертир та злодій ОУН.

Звичайно думають, що Роздор зробили німці. Це не відповідає правді - вони тільки використали наших злодіїв - А. Мельника та С. Бандеру - для своїх цілей, скріпили наші роздорні сили. Коли б цих ледарів не було за границею, тоді вони не мали б жадного впливу на українське підпілля. Два союзники, А. Мельник та С. Бандера, мали плян жити з крадіжкі грошей ОУН, а німці мали плян жити з українського народу при помочі цих двох наших зрадників. Цілі їх годилися.

Під жадною умовою не сміє бути провід українського підпілля за границею бо він стане до спілки з чужими державами нас обкрадати та зраджувати. Це мусить стати нашим залізним законом.

С. Бандеру признали німці, які дали йому до контролю Ярого, який з Мельником не жив у згоді. Присутність Ярого в проводі ОУН Бандери-Яри був провідником Заграничного Відділу ОУН - є першим доказом, що С. Бандера був агентом гестапо. С. Бандера створив нову "політику": мельниківці ідуть з гестапом, а бандерівці з вермахтом. А. Мельник був агентом Канаріса.

Ми тут вичислимо головні злочини С. Бандери як агента різних держав, який до сьогодні зраджує український нарід:

1940 р. С. Бандера видав своїм зв'язковим, Горбовим, цілий провідний актив ОУН у Львові: НКВД знищило тоді б. 200 найвизначніших членів ОУН. Горбовий вернув до Кракова та здав звіт: видача красового проводу та згода стати агентом НКВД... С. Бандера вислав Горбового поїздом до одної місцевости, а сам зголосив Горбового, як агента НКВД, до гестапо. Горбового арештовано та вквортці розстріляно - Галамаї. Ось як, вишколений на Макіявеллі Д. Донцовим, провокатор С. Бандера затер за собою сліди! Ані бандерівці не йшли з вермахтом, ані мельниківці з гестапом, тільки А. Мельник та С. Бандера були агентами німців. Німцям в 2. світ. війні не треба було українського воєнка, бо вони не мали чим озброїти своїх воєнків: їм треба було українського збіжжя, спокою в зашіллі та розкладу ЧА. То, що С. Бандера проголосив українську державу 30. червня 1941 р., було на руку німцям, бо тим він обдурив український нарід, який з тої причини повитав німців як визвольників. Таке проголошення до нічого не зобов'язувало німецький Райх. Хай в 3. світ. війні якийсь провокатор

українського підпілля проголосить через радіо українську державу без згоди НАТО, допомагаючи цьому ж силами ОУН-УПА проти большевиків, то очевидячки НАТО такий його крок радо повитас: буде мати поміч українського народу без жадних зобов'язань супроти нас. Це так, як дівчина проголошує, що виходить заміж за якогось мужчину без його згоди, віддаючись йому вечорами. Який грішний мужчина на це не пристане, коли це гарна дівчина? Всі держави є грішні відносно себе, є розбійниками.

Що такий матолок, як С.Бандера, міг доброго для нас придумати? Поліція завсіди дає вільну руку на словах своєму провокаторові. На словах С.Бандера проголошував українську державу, але її не боронив, коли німці Галичину прилучували до Ген.Губернаторства.

Через зраду С.Бандери український нарід поніс втрати яких 5 мільйонів українців-Україна мала втрат на 10 міль.-бо він та А.Мельник підступом втягнули український нарід до співпраці з німцями. Не давали німці нам держави, не треба їм помагати; вони мабуть були б нам що дали, якби були не мали у своїх руках провідників українського підпілля. Зрадники А.Мельник та С.Бандера запевнили їм то, що вони потребували: спокій в заплілі та збіжжя.

Спочатку А.Мельник та С.Бандера були проти партизанки, яку почав Боровець на Волині. Коли одначе виявилось, що загал членства під впливом партизанської літератури схиляється до партизанки та може виломатись зпід їх влади, тоді вони поробились партизанами.

С.Бандера розкрив при допомозі Роздору всіх членів та прихильників своєї організації-ОУНр. Коли повернули большевики на Україну 1944 р., то не мали жадної трудності у вилоняванні українських борців, бо їх видав головний секретар С.Бандера.

С.Бандера підступом стягнув 1947 р. УПА на Захід із Лемківщини, наче в "рейд на Захід", де їх розброїли американці. Сталін не міг собі дати ради з УПА, то само Польща та Чехословаччина. Лемківщина стала новою Січчю для УПА, тут вона була непобідима, бо партизанки в горах не можна зрушити. Довбуш довгі літа був пострахом гір і Австрія нічо не могла зробити його ватазі. Згинув внаслідок зради коханки. "Я думав, що це рейд на Захід, що опісля ми знову вернемося на Лемківщину продовжати боротьбу з червоними - говорив до мене сумно упіст Євген Малий 1948 р. - а так нас обдурили: відобрали мп та післали по безробітне до Арбайтсамту". Провокатор на чолі ОУН-це зрадлива коханка розбійника.

С.Бандера палив конфідентів в "гайцу". Це несправедливо, бо вперед треба спалити головного конфідента, С.Бандеру, який підступом-"слава героям"-втягнув до ОУН богато слабих, а сам втік заграницю. Своєю утечею він їх заломив та тим улегшив працю НКВД в робленні з них конфідентів.

Всі присуди смерти доти неважні, доки не будуть покарані на смерть головні конфіденти: Е.Коновалець, А.Мельник, О.Бойдунник, С.Бандера та М.Лебідь.

С.Бандера крав та краде гроші ОУН, ними оплачує своїх слуг, які піддержують "віру" в нього серед українців. Він зіпсував цим богато молодих людей в літах 1945-48, які замість учитись, бавились "політики". Він грабував по скитальських таборах воєнних купців, "шварцгандлерів", побираючи від них половину товарів на УПА. УПА не одержала нічо.

С.Бандера видав на смерть ген.Т.Чупринку. Восени 1948 р. ген.Т.Чупринка вислав бісланців-упістів до Мінхену з дорученням, щоб українська еміграція об'єдналась та негайно прийшла з поміччю українському народові, який большевики безпощадно винищували та вивозили на Сибір. В роках 1947-50 вони вивезли з Галичини 500 тисяч українців.

На чолі упістів стояв мій знайомий.

С.Бандера держав післанців в студ.гуртожитку на Фіріхшуле в Мінхені. Тут стрічали вони своїх знайомих, яким оповідали про ціль свого приходу. Коли вони відійшли на весну, то вистачало шпигунам НКВД тільки іти по їх слідах, щоб трапити до головної команди УПА. Коли я на це глядів, то поставив собі в душі запит: як довго по їх приході до Чупринки він

ще буде жити? - Один рік, була відповідь моєї душі. Вони відійшли на весну 1949 р., а на другу весну згинув Чупринка з цілим штабом УПА внаслідок зради. Якби С. Бандера не хотів смерти Чупринки, то був би держав його післанців на законспірованому мешканні. Коли провокатор на чолі ОУН хоче видати якого члена в руки ворога, то він наперід його розконспірує, щоб його арештування зробити самозрозумілим і цим за-терти за собою сліди.

У смерті Чупринки були зацікавлені С. Бандера, М. Лебідь та А. Мельник, бо він кожного з них не признавав своїм зверхником, заборонивши в УПА бавитись в мельниківців та бандерівців. Він носився зі заміром покарати їх за дезерцію, розкриття членів ОУН та злочинство на смерть. Вони не виконали його доручення, не прийшли з поміччю українському народові, боячись, щоб він за це їх не покарав, зробили йому кінець до спілки з НКВД. Навіть якби воно так не було, то їх треба карати за смерть Чупринки, бо вони своїм Роздором створили дуже догідні умовини для праці агентів НКВД: такий агент удає завзятого бандерівця, вступає до С-Б та слідить наче мельниківців, а від мельниківців іде слідити УГВР... Що він наслідить для НКВД, то за це треба покарати головних сексотів, які знищили всяку конспірацію в ОУН: А. Мельника, С. Бандеру та М. Лебеда.

С. Бандера, А. Мельник та М. Лебідь нищать українське громадське життя на чужині. Вони назначають через "аклямацію" кожній місцевості своїх урядників на провідників до різних українських товариств, які щиняють страшну борню за провід та тим творять заколот, роздор в даній місцевості. Задля цієї ледачої роботи тих провокаторів деякі дурні місцевості справляють подвійні свята, а інші, розбиті на дрібні гуртки, не в силі зробити і одного свята. Загал українців починає хитатись, змучений крутаниною провокаторів, починає бокувати від українських імпрез. Молодь до 16 року життя вже не ходить на українські свята, вона каже: "як старі дураки сваряться, то що нам до цього? - сов лонг!" Ця молодь, незаражена скажениною роздорною, не хоче різатись за дезертирських бугаїв - це додатня її черта; тільки хай не уникає всіх імпрез, а відвідує такі, які уладжують не-роздорники.

Кожна місцевість хай сама вибирає собі своїх провідників, хай перестане бавитись лебедю-бандеро-мельниківською "політикою", бо кому це здалось? Цей заколот по українських товариствах та їхнє множество створили провокатори ОУН на наказ наших ворогів, щоб відвернути увагу української еміграції від протестів проти московських звірів, які масово винищують український нарід, які 1953 р. на Воркуті закатували тисячі укр. в "язнів в їх голосному штрайку, які танками змасакрували 500 українських дівчат, які вивозять молодих українців на цілинні землі, щоб зробити український нарід старим ітд.

Де то ті герої - Мельники, Бойдуники, Бандери та Лебеди? Чому вони мовчать? Чому не протестують, перебравши монополь від цих справ у свої руки? - Кожен бачить, що це провокатори, агенти чужих держав з намордником С. Бандера, А. Мельник та М. Лебідь унеможливають всяку українську акцію на чужині. Чужинці, прихильні нам, кажуть: визначіть своїх представників, щоб ми мали з ким говорити. Таких представників ми ніколи не будемо в силі вислати, доки дезертири з підпілля будуть робити "порядок" по наших громадських установах. Один губернатор стейту в ЗДА назначив в порозумінні з українцями "Український День" для стейту в річницю нашої незалежності. Проти цього запротестувала інша українська група, мовляв, це було без порозуміння з нею. Губернатор відмовився від "Українського Дня" для стейту - Ревай.

Ми бачимо, як зрадники водять нас за ніс, спричиняють тільки стид та ганьбу нам перед прихильними нам чужинцями. Так не сміє даліше бути! Дезертирів та провокаторів з українського підпілля треба викинути з наших товариств після правила: підпілля до підпілля!

Микола Лебідь

М.Лебідь уродився 1910.р.,б.учень 8.кл.гімна. з Філії у Львові. Перший раз стрінувся я з прізвиськом Лебідь десь біля 1927.р.в читальні "Просвіти" у Львові. Сюди приходив я позичати книжки разом з іншими середньошкільниками. Стрічав тут гарні дівчата. Пані Дорошенко сиділа за столиком, а М.Лебідь разом з іншими хлопцями шукав за книжками на полицях. Ось при цій нагоді п-ні Дорошенко часто говорила: "Пане Лебідь, подайте мені ту книжку, а цю відложіть на полицю". По я при цьому, як пластун Гамалія, зауважив, то це, що Лебідь завсіди заглядав на заголовок книжки, коли її позичала або віддавала гарна дівчина. Від свого шк.товариша, В"єржбінського, довідався, що ці хлопці біля п-ні Дорошенко-а разом з ними і М.Лебідь-умисно тратили собі час, щоб подавати книжки, бо хотіли знати, які книжки люблять читати гарні дівчата. "Та дівчина, що читає лірику, то до її серця веде вузька доріжка, -себто з нею треба матись на обережності з грубими жартами- а та, що читає Жерміналь, то до її серця веде широка дорога..."- це їх теорія. Свою "теорію" ці хлопці вміли використати в розмові з даною дівчиною. Найбільше їх дивувало, коли одна красуня читала "Жерміналь" Золі. Літом 1928.р. мій шк.товариш, Клим, затягнув мене на сходини одного зена Союзу Української Націоналістичної Молоді в Академічному Домі у Львові. Звенючим був Антін Демкович-Добрянський, а його брат Михайло зв"язковим. Застав багато знайомих, між ними були Процишин-письменник, Бобків, Заблоцький, М.Лебідь та кілька гарних дівчат -яких 20осіб. Вже другі сходини велася затяжна гутірка над рефератом Процишина, чи Хмельницький вів офензивну чи дефензивну боротьбу з Польщею. Вкінці дальшу гутірку над цим рефератом відложено на треті сходини. Щож, Хмельницький не вів ані офензивної, ані дефензивної боротьби з Польщею - він бився за козацькі вольності.

М.Лебідь не брав жадної участі в дискусії, тільки при кінці сходин говорив за вкладки, часто усміхаючись до одної гарної дівчини. Я тільки змарнував собі час, який міг використати на прочитання якої цікавої книжки або побігати собі за м"ячем на Кайзервальді. Тут заноситься не на боротьбу з Польщею, а на любов з дівчатами-був мій погляд про ці сходини.

Більше на сходини зена я не ходив.

Молодий чоловік має тільки дві дороги до свого душевного розвитку:полову або бойову. М.Лебідь не був пластуном, не займався спортом, слабо учився, доказом чого є то, що він ще до сьогодні не здав матури на великий стид нам всім та своїй жінці. При цьому незгірше їв, бо добре виглядав. Сила, яку витворювало його тіло, мусіла знайти свій вплив:оставала їй тільки одна дорога-в сторону дівчат. Половий гін пхав його до мішаного товариства. Він відкрив то, що кожен у своєму віці відкриває: гарні дівчата подобаються мужчинам. Одначе для М.Лебеда це було передчасне відкриття, воно остаточно і знищило його чесну вдачу.

Сила вдачі кожного мужчины, його бойова вартість-чеснота, залежить від його побіди над половою охотою-над тугою до дівчини- в літах 17-21 його життя. Коли його шлях життя є кривий, то це є наслідком його прогрі в молодецьких літах на половому тлі. Кожен половик є безхарактерним. Цезар у своїх Звідомленнях до римського сенату подає, що Шваби, найбільш бойове тодішнє Германське плем"я, виховують свою молодь в повній половій здержливості до 20року життя. Полова здержливість не означає відокремлення хлопців від дівчат: швабська молодь спільно купалась так, як вишняська; вона займалась працею, ловецтвом та боротьбою. Працею можна завсіди надвижну сили в нашій душі зужити та не допустити цим до полового звиродніння. Молодий чоловік до 24року життя росте, полові зносини в цьому часі обезсилюють його волю, роблять його нездібним до великої бійки. Це не відноситься до дівчат, яких розвиток іде по лінії

материнства, які можуть скоро виходити заміж.

М.Рудницький та Д.Донцов захочували українських письменників, щоб ці не писали плаксивих творів: треба було намовляти, щоб у своїх творах не тужили за половим частям, щоб самі не йшли ціле життя шляхом полові туги. Хто за чим тужить, той вкінці це осягає. Половик осягає свою ціль-нарід, зложений з половиків, ніколи не осягає своєї цілі-держави. Половик, навіть як захопиться "боротьбою" на підставі прочитаних книжок, то скоро "зневірається", утікає з поля бою; бо він відкриває, що бійка "болить" людину. Борець, як сам не дістане або кого не набере, незадоволено глядить на світ. Тепер уяви собі нарід, зложений з половиків, себто мужчин-бабів, та його сусідів, зложений з борців, - і ти зрозумієш, чому такий нарід мусить бути в неволі.

"Спокойни, як Русін"-говорили поляки на галицьких українців в 19-ст. Половик-це вічний утікач, це змарнований мужеський "набій".

Українська образованість на 99% задивлена в полове щастя. Роздор повстав на чужині, себто його викликали не борці, тільки дезертери-половики, які при допомозі Роздору здійснюють своє полове щастя.

Союз УНМ був напів нелегальною організацією, хоч тут не було нічого нелегального: реферати, дискусії наче в якійсь читальні "Просвіти". До хоробливости в нас дійшло, з якоїсь причини іти в підпілля.

1942-45.рр.у Відні студувало 200 українських студентів. Вони рішили не творити п"ятюк ОУН, бо що? Для рефератів, гутірок вони мали студентське т-во, а для іншої діяльності не було нагоди-Нападівич.

1931.р.Сліпко, знаний українсько-галицький рекордист, якого я втягнув до ОУН, сказав: "Немає мені найменшої цілі належати до ОУН, бо ти всі реферати, дискусії, що ми маємо на сходинах ОУН, я маю в корпорації Чорноморе, з трою різницею, що за приналежність до корпорації мені не грозить жадна кара, а за приналежність до ОУН три роки в"язниці". Сліпко виступив з ОУН і це було з його боку цілком правильно, бо він не належав до боївки.

1929.р. Як намавляв мене, щоб я втягнув до УВО цілий свій пл.куринь, хлопці у віці 12-19 років. -Що вони там будуть робити?-запитав я його. "То само, що в Пласті"-була його відповідь.-Як то само, то їм нема потреби ризикувати в"язницею і вони не будуть належати до УВО-відповідь я йому. Свідок Я.Домазар.

1939.р. по приході большевиків Х. зробив пропозицію у винницькій читальні заложити тайний літературно-науковий гурток. Я відмовив від цього винницьких студентів: за дурницю іти на Сибір?

Підпілля творити тільки тоді, коли ти хочеш стріляти ворогів, хочеш творити озброєну військову організацію, а для гутірок ніхто її не заложить, бо це можна з успіхом робити при зустрічах на дорозі чи під церквою. "Підпілля" Мельника, Бандери та Лебеда на чужині має тільки одну ціль, а саме прокормити цих ледарів та їх спільників.

На чужині в українські генерали, полковники та інші старшини, які могли б вести українську військову школу з позаочним навчанням, щоб дати військове знання упістам та членам ОУН, щоб вони стали повновартими старшинами та при відповідних обставинах створили ядро українського війська. Мельник, Бандера та Лебідь є проти такої школи зі страху, щоб вона не критикувала їх глупоти чи зради та тому, що на таку школу треба грошей, а вони самі потребують гроші ОУН на особисті видатки.

В ОУН я перший раз стрів М.Лебеда в квітні 1932.р.в справі планованого нападу на винницьку пошту. "Напад мусить відбутись 1.травня"-сказав він до мене.- Це неможливо, бо я вперед мушу як слід вислідити, коли приходять гроші -відповідь я йому.

Коли в листопаді цього ж року відбувся неудачний напад на пошту в Городку, я знав, чому - його підготовляв М.Лебідь.

1933.р.М.Лебідь стягнув кільканадцять бойовиків ОУН з Галичини та Волині до одного села в Карпатах, де їх всіх виарештував громадський

поліцай.Бойовики,неозброєні,ішли п'ятками на прогульку в Карпати в певних відступах часу.Нічо їм не було б сталосся,якби не М.Лебідь:цей вислав до цього самого села на цю саму годину Явничча з наплечником,в якому польська поліція знайшла Фревольверів.В Станиславові засуджено цих бойовиків на високі кари в"язниці - від 9 до 14років.З цими бойовиками я сидів у Равічі.Коренець,наче лютий звір вганяв по келії та часто повторяв:"Якби я був знав,що Явнич має в наплечнику револьвери,то я на цього деревляного поліцая положив би був тільки свою руку та випустив усіх з громади перед приходом поліції.Тепер за нічо я мушу каратись 11років у в"язниці з великим стыдом,що нічо корисного не зробив для українського народу".

Ось як провокатор М.Лебідь,чи нездара знищив боївку ОУН!
1934.р.М.Лебідь zorganizував замах на мін.П"єрацкокого,себто показав бойовикові,як виглядає міністер та де можна його заскочити.Мацейко з повним успіхом доконав цього небезпечного чину.Прибув на площу,де мав на нього чекати М.Лебідь,але цього там не було-втік зі страху - Гайвас.

М.Лебеда видали в Данцігу А.Федина та Яри.Цілий рік держали його у кайданах у Варшаві.В слідстві та на розправі держався добре.Одержав кару смерті зі заміною на вічне перебування у в"язниці за свою діяльність в ОУН.Мабуть одинокий з-поміж укр.політ.в"язнів женився у в"язниці:брав шлюб з Гнатківською,засудженою на 15літ в"язниці за мін.П"єрацкокого.

2.світ.війна випустила М.Лебеда на волю,зглядно він втік,як його та інших вічників вели дозорці на Берестя.Всі українці повтікали ніччю,крім Закаля,який дістав кулю в голову та помер;Лемика куля ранила в рам"я.

Навпрошки з Берестя до Кракова М.Лебідь гнав до своєї жінки.Це вже був інший М.Лебідь - в Роздорі він відограв велику ролю,бо при наданні урядів А.Мельник цілком забув за нього.Замість постріляти тих всіх,що жили кровю членів ОУН,що свої ледачі жінки висилали на кошт ОУН на Рів"єру,він до спілки з Бандерою заложив свою "кооперативу" - ОУНр.

Колись Е.Коновалець та А.Мельник з Б.Церкви ішли "через Київ на Львів".М.Лебідь 1940.р.зі Львова до Одеси ішов "через Краків Балкани":він організував в Кракові "десант" до Одеси мабуть через Стамбул,бо сюди ходили українські князі та козаки походами...До цього десанту записався Гайвас,але побачивши,що М.Лебідь тільки його "надув",зактивізував,він раз назавсиди увільнився від провідницьких здібностей М.Лебеда.Коли Провідник С.Бандера пішов до в"язниці відсиджувати,наче квона,яйця Роздору,тоді замість нього на "світі" урядовав М.Лебідь:був Урядуючим Провідником Максимом Рубаном.Максим-це наче Максим Залізник;Рубан-це наче М.Лебідь потрапить рубати.На мій погляд М.Лебідь ніколи не хотів рубатися,бо якби він таким був,то був би пішов на який замах або остав під більшовиками.Під впливом провокатора Е.Коновальця він стратив охоту битись за український нарід,подібно,як багато інших членів ОУН,що просиділи довгі літа у в"язниці.

1942/43.р.М.Лебідь zorganizував І.Старшинську Школу УПА.Абітуріенти львівських шкіл,хлопці у віці 18-20років,творили її склад.Вони ще не вміли стріляти,їх мали щойно навчити.На Волині М.Лебідь вислав цих хлопців до бою проти більшовицьких партизан,які мали скоростріли,міномети,мп ітд.Хлопці мали тільки заржавілі верндлі на один набій.По одногодиннім бою сотник цієї школи дав наказ до наступу на більшовиків:піднялось до наступу тільки 4,інші згинули.Між живими був мій знайомий,який живе в ЗДА.

М.Лебідь ошаджував гроші собі на утечу.Коли винницькі націоналісти 1943.р.хотіли від проводу ОУН у Львові грошей на 2скоростріли та Фревольвери,які хотіли продати німецькі воляки за кільканадцять кілограмів масла та дещо папіросів,він не дав,бо "не було".А в Урбана,

фін.референта ОУН, в зимі 1944/45.р. в Братиславі я бачив грубі міліони, які М.Лебідь вкрав в ОУН та вивіз заграницю. В роках 1941-45 провідником Загр.Відділу ОУН був Яри.Зміст розмов з тим Ярим завсіди знало гештапо-Лебідь.З цієї причини М.Лебідь перестав стрічатись з Ярим, залишивши його дальше провідником ЗВ ОУН! В цьому самому часі та місті Відні-Яри перебував у Відні-М.Лебідь покарав на смерть Зконфідентів, які доносили до гештапо.Цих конфідентів скинуто з мосту на Дунаї і вони потопилися -Нападівич.З цього бачимо, що М.Лебідь мав відвагу карати тільки малих зрадників, а великих боявся, або сам був провокатором гештапо, який на наказ німців знищив зужитих конфідентів.

Коли 1945.р.большевики прийшли в Сх.Німеччину, тоді Яри вступив на службу до НКВД та повідавав всіх членів ОУН, про яких тільки знав-Нападівич.Тоді згинув також С.Федак, який 1921.р.стріляв до Пилсудського.

Яри мав придбати собі за гроші УВО-ОУН бкамениць.

Кого тепер карати за зраду Ярого, який був німецьким провокатором, польським-видав 1933.р.Підгайного-та большевицьким?

Треба покарати Е.Коновальця, С.Бандеру та М.Лебеда:це на руках цих спільників Ярого є кров тисячів українців, виданих Ярим.

М.Лебідь намовив багато українців з Наддніпрянщини, які служили в німецькому війську, до дезерції - порозміщував їх по селах Галичини, а деяких поробив районними ОУН.Коли дані райони заняли большевики, тоді ці районні М.Лебеда зголосились до НКВД зі списками членів ОУН. Коли це вийшло на яв, тоді М.Лебідь дав наказ постріляти всіх цих українців - винен, невинен.В Розворянах було 4таких українців, дуже добре списувались."Двох з них мені навіть дуже подобались, були це інтелігентні хлопці, за ними я дуже жалую; два інші мали непевний погляд і я за ними не жалую"-п.Марія Сенікова.

Треба було не їх стріляти, а стопити лій з М.Лебеда за то, що незнаних людей втягнув до Організації:там були добрі між ними і лихі.

Коли стало очевидним, що німці війну програли, тоді М.Лебідь скинувся з головного урядника та почав приготуватись до утечі заграницю. Звіт з його діяльності:знищення Волині.У підпольних виданнях нарікав, що українська інтелігенція стала осторонь підпольної боротьби. 1943.р. у Винниках не було кандидата на районного ОУН хочби з пів-середньою освітою.Як могла українська інтелігенція брати участь в підпольній боротьбі, коли на її чолі стояв пів-інтелігент М.Лебідь? По конц-таборах Сибіру є тільки 5% українських інтелігентів серед укр.політ.в"язнів, 1933.р.було понад 50%.Інтелігент не є дураком різатись за А.Мельника та С.Бандеру;він знає, що справи проводу можна залагодити по державному за один день без сварки та різні братерської.

М.Лебідь та О.Бойдуник своєю втечою заграницю 1944.р. спричинили загальний переполох серед членства ОУН та українського населення, які в силі 500тисяч посунули за ними на Захід, з того 2/3 попали в руки большевикам."Хай поляки прийдуть та мене забють і я не буду боронитись, бо мене спаралізував страх, спричинений загальною втечою провідників ОУН заграницю"-говорив один підрайоновий ОУН до Губки літом 1944.р. Постав тхора на чолі пробойового куреня, то він перестрашить цілий курінь.Тхорі та дезертири на чолі українського підпілля спричинили українському народові величезні втрати.Пощо ці с-руни, А.Мельник, С.Бандера, М.Лебідь та О.Бойдуник, побираються до не своєї справи?Ще є такі дураки, що їх уважають за вартісних українців!Ти гляди на їх вчинки-злочини, а не слухай, що вони говорять, бо кожен ледар на язык герой.

Звільнення С.Бандери та його референтів з німецької в"язниці дало нагоду до сварки з М.Лебедем та його референтами:Прийшло до сварки за гроші ОУН, за "уряди", бо в часі війни натворчлось "провідників" більше, ніж на це було вільних становищ.Зударилось два "сталі" проводи:

С.Бандери та М.Лебеда.Ледарі ніколи не погодяться,бо їх різнять їх голодні шлунки.Знову ж питатись в загалу членства ОУН,вони не були дурні:пощо викликати дідька з ліса?

Спочатку С.Бандера мав перевагу,бо він відобрав гроші від М.Лебеда. Частину цих грошей-15тисяч дол.-покрали свої зlodії,скинувши вину на французьку поліцію;за інші С.Бандера підкупив багату членів ОУН,побробивши їх своїми урядниками;деяких членів намовив,щоб проголосились "магістрами" для поваги руху-Масляник і цим спричинив "магістерську" повіль по скитальських таборах на стид магістрам права,іншими обкрав скитальські табори,а б.вожків УПА післяв на зебри по скитальцях та цим довів до численних непорозумінь,щоб висміяти та зганьбити честі воєнка-І.Книш,Зальцбург.До спілки з А.Мельником "активізував" членство ОУН та добровольців збоку при помочі боротьби за два ЦесУС"и,дві студентські громади,жовто-синє чи синьо-жовте,тризуб з мечиком чи без мечика ітд.Ішов змаг дураків,як в 19.ст. за Йорчик.А це все на то,щоб мудрих нагнати з ОУН,щоб остали самі матолки або зlodії,провокатори та цим усмертити ОУН.Вкінці провід ОУН в Краю мав досить провідницьких здібностей С.Бандери,він зірвав з ним зв"язки,признавши М.Лебеда своїм заграничним представником.В Україні повстав новий роздор,портрети С.Бандери почали вирізувати з підпільних видань ітд. На мою думку,мельниківську організацію НКВД знищило найскорше,бо вона мала менше досвідчених членів,як бандерівська,яка мабуть всіла законспіруватися і НКВД при помочі своїх сексотів в провіді ОУН могло виявити її при помочі лебедь-бандерівського Роздору.Тепер серед її членства стало важним питання:хто є за Бандерою,а хто за Лебедем? Внаслідок цього одні других розкривали,а то свідомо видавали перед НКВД,як колись А.Мельник в Києві помагав арештувати бандерівців та видав їх списки в руки гештапо,яке масово вярештувало їх в Галичині 1941.р.Стара історія,добрий винахід НКВД.Роздор-це наче кислота,яку НКВД вливає до українського підпілля,щоб за поміччю цієї "кислоти" виявити всіх членів ОУН.

М.Лебідь не журився початковою виграною С.Бандери:він став шпигуном чужої держави-Бандера.Коли б він шпигував Москву,Ленінград,то я нічо не мав би проти цього,але він шпигує Україну,щоб атомові та водневі бомби знищили десятки мільонів українців,а може навіть весь український нарід.Таким чином він нав"язав до шпигуна Е.Коновальця,не зважаючи на то,що членство ОУН завсіди ворожо ставилося до шпигунської діяльності.Член ОУН не надається на шпигуна;коли його намовити до шпигунства,він стане провокатором,зачне працювати на два боки.Ставши шпигуном,він перестає бути ідейною людиною,стає рафінованим ледаром внаслідок свого досвіду.Українські діячі повинні перестерегти чужу державу,щоб не послуговувалась М.Лебедем,бо з нього буде мати більше втрати,як користі.М.Лебідь-шпигун основно знищить українське підпілля. Український Конгресовий Комітет в ЗДА призначив кільканадцять тисяч доларів для УПА - це дуже похвально,бо УПА дійсно потребує грошей. Тільки зле,що ці гроші дав М.Лебедеві передати до УПА,бо УПА досьогодні не одержала цих грошей:їх ужив М.Лебідь до "побіди" над С.Бандерою.Доки в ОУН нема контрольної влади над проводом,доти не можна передавати грошей для УПА через заграничний провід ОУН. Сьгодні М.Лебідь висилає своїх зв"язкових в Україну та "битим шляхом" провокаторів Е.Коновальця,А.Мельника-О.Бойдуника,С.Бандери видає кожен провід українського підпілля.Цим займається його довірений в Мінхені,один з найбільших сипачів ОУН.

Щож,як українська суспільність мовчить,то чому б не спробувати і М.Лебедеві "керувати" підпіллям зі заграниці,цьому знаному найбільшому брехунові з дорібку провокатора Е.Коновальця?

З чого ж іншого він жив би,мав "значіння",як не зі зради?

Звернення до Українського Народу

Ось так подав я все, що злого знав про Е. Коновальця, А. Мельника, С. Бандеру та М. Лебедя. Про ці справи знає кожен старий член, це не є таємниця. До мене належить тільки то, що я ці відомости зібрав в одну цілість та їх оголосив друком. Це я зробив на то, щоб знищити Роздор, щоб показати українській молоді, що ці, за яких вона змагається на стид та ганьбу українському народові, не тільки нічо не варта, але це головні зрадники поміж нами.

Мого Звернення наші вороги не використають в боротьбі з українським народом, бо тоді вони допомагали б мені нищити Роздор на велику свою шкоду. Це тільки так підшпунтують провокатори з проводу ОУН, щоб цим викликати ворожечу до мене чесних українців. Кожен українець бачить, порівнюючи 20-ті та 30-ті роки нашого громадського життя із 40-ми та 50-ми, себто сьогоднішніми роками, що з нами щось не в порядку: тільки вічний заколот, сварки, крадіж та бійки. Українська молодь ск-рвилася, пішла слідами провокатора Е. Коновальця. З такою молоддю нам шкода мріяти про українську державу - ми ідемо назад, а не вперед. Цей занепад українського громадського життя є штучно викликаний нашими ворогами при допомозі провокаторів на чолі ОУН. Коли українська суспільність нажене цих зрадників зі свого громадського життя, тоді ми вернемося до старого порядку. В тій цілі обов'язком кожного українця є боротись із самозванцями, самоставленниками, які займаються політикою тільки задля своїх злодійських інстинктів або тому, що їх вороги купили за гроші.

Пересічний українець, який займається політикою, шукає чисто особистих користей: він є злодієм або зрадником. Наша інтелігенція є матеріально незабезпечена: одна її частина в борні за щоденний хліб не має часу займатись політикою; друга, займаючись політикою, не має з чого жити - крім зради. Ось причина до недовіря до всіх українських політиків - партійних та підпільних. Це наукове ствердження, поперте фактами з УНРади та ОУН. Що робити такій суспільности з такою інтелігенцією? Нагнати всіх своїх політиків по "фаху" в дубину, щоб навчилися жити з праці рук, щоб затрапили свій ледачий "фах". На загальних зборах наших громадських установ, організацій вибирати щороку представників до наших представництв, які не сміють робити свою "політику", тільки виконуватимуть доручення наші. Тоді ніхто не буде нас зраджувати перед чужинцями, бо щороку буде хто інший в представництві. Політиком бути, нема жадної трудности: це пізнати хочби по цьому, що політикою займаються навіть такі дураки, як С. Бандера та М. Лебідь...

На Січі радили над важними справами всі козаки: з послами німецького цісаря переговорювали всі, а старшина мовчки стояла збоку на величезне зачудовання послів. Чому? Тому що козаки знали, що пересічний український політик є злодієм, є зрадником. Знання вдачі даного народу - це великий плюс для його членів, бо вони знають тоді, як їм берегтись перед ледарями. Січ була збираниною мужчин з цілої України і чужим державам було легко умістити там своїх агентів, шпигунів. Ось вони винайшли спосіб, як боротись зі зрадою. Не диво, що зрадники не водили їх за ніс.

Ми, українці на чужині, також є збираниною зі всієї України. Безпека нас всіх, цілого українського народу вимагає, щоб ми з чужинцями говорили через короткореценцевих представників із священства, учених, інженерів, лікарів, правників - загально: інтелігентів та робітників і селян. Тоді зради не буде місця між нами.

Ми всі походимо від селян, себто ми є однокласовим народом. Це є дуже добре, бо в нас нема класового тертя, так, як в москалів чи поляків. Звідси наші "партії" - це властиво різні відділи селянської партії. Значить, коли провід від партій в УНРаді перейде до організацій, тоді

не заїде жадна сутєва різниця, бо кожен з нас з успіхом може представ-
ляти український нарід під оглядом народним та соціяльним.
Тільки намовити членів УНРади до чесного життя: перестати бути само-
званцями, підпорядкуватися громадській чесноті, уступивши добровільно,
бо і так УНРада нічо не робить—самі "кризи" та непередрїшенство. Якби
такі ледарі з УНРади захопили провід в українській державі, то скоро
вони зробили б їй кінець. Хай д-р Витвицький розпустить сьгоднішній
склад УНРади та покличе українські об'єднання до праці в УНРаді.
Ми не маємо жадних виглядів виграти щось політикою, бо ми є в неволі,
ходить тільки, щоб нас не продали злодії за посади або зрадники за
гроші!

Українська суспільність не має жадної влади, щоб завести порядок
в українському підпіллі. Звідси обов'язком кожного українця є допомог-
ти Організації УН завести там такий порядок—на власну руку або орга-
нізовано. Наші вороги при допомозі своїх провокаторів, які удають перед
українською суспільністю найбільших її приятелів, намагаються знищити
душу української молоді. Молодь без душі, молодь ледача ніколи не збу-
дує української держави.

Коли я поставив собі за завдання знищити Роздор, то я це роблю тільки
з обов'язку перед українським народом—жадної лихої думки в моїй душі
немає; я не закладаю нової групи, бо це непотрібне, тут вистане усунути
А. Мельника, О. Бойдуника, С. Бандеру та М. Лебеда з ОУН, щоб Організація
прийшла до рівноваги та перестала перешкаджати в нашому громадському
житті. Моїм завданням є збудити грижу совісти в усіх роздорників, пока-
завши їм перед очі їх страшний злочин, якого вони допустились супроти
українського народу.

На цьому місці перед Українським Народом я заскаржую всю діяльність
в УВО—ОУН Е. Коновальця, А. Мельника, О. Бойдуника, С. Бандери та М. Лебеда.
Два перші завалили українську державу, а опісля через довгі роки своєї
зради супроти членів УВО—ОУН кляли десятиліттями основи під Роздор;
два останні — це ними породжений "плід", їх послідовники. Тому що
Е. Коновалець не живе та не може боронитись перед моїми закидами,
я назначаю йому оборонців в особах А. Мельника та О. Бойдуника.

А. Мельник, О. Бойдуник, С. Бандера та М. Лебідь мають зголоситись особисто
або писемно до їх Ексцеленції Архиепископа Бучка, проф. С. Левицького,
Начального Пластуна, Д-ра О. Тисовського, Голови Наукового Т-ва ім. Шев-
ченка та Ректора Українського Вільного Університету. Коли б вони зго-
лосились, тоді ця п'ятка Визначних Українців підшукє 12 чесних
українців, які розглянуть всю діяльність Е. Коновальця, А. Мельника, С. Бан-
дери та М. Лебеда: хто їх вислав заграницю? УВО—ОУН їх не вислала. Чиє
добро вимагало, щоб вони перебували заграницею? Добро українського на-
роду, його підпілля вимагає, щоб вони були в Україні, виконували обов'яз-
ки провідників. Хто дозволив їм розтратити гроші УВО—ОУН собі та своїм
спільникам на життя? Нащо вони закладають архіви українського підпіл-
ля, а потім їх видають в руки наших ворогів? Чому Е. Коновалець не ре-
абілітував тих членів УВО—ОУН, яких видав провокатор Р. Барановський,
а яких він зробив сипачами? Чи є можливо чесному чоловікові керувати
підпіллям зі заграниці? Хто тоді буде відповідати за провокаторів, які
намножаться в неприсутности господаря—провідника підпілля? Хто буде
тоді головним провокатором, головним злодієм грошей підпілля, владо-
злудієм, самозванцем та головним дезертиром?? Нащо вони видали біля
1 мільон та 200 тисяч найбільш вартісних українців при допомозі Роздору
в руки НКВД на розстріл та Сибір?

1945 р. ОУН начисляла 100 тисяч членів; до сьгодні ми числимо, що при-
було других 100 тисяч, себто разом 200 тисяч; за перших 100 тисяч боль-
шевики вивезли 500 тисяч членів їх родин на Сибір, а за других 100 тисяч
знову 500 тисяч родин — разом це дає понад 1 мільон. На Воркуті на
300 тисяч в "язнів більшість є українці, з того переважно українці зі
західніх областей УРСР. Значить, наше число не є перебільшенням.

Нема такого українця з Галичини, якому б ці провокатори не видали когось з родини під кулю або на Сибір.

Я домагаюся кари смерті для провокаторів А. Мельника, О. Бойдуника, С. Бандери та М. Лебеда за їх сексотську роботу в ОУН.

Я домагаюся ревізії ідеології ОУН, бо її укладали наші вороги при допомозі своїх агентів на наше знищення, як про це пише у своїй книжці В. Мартинець.

Якщо А. Мельник, С. Бандера та М. Лебідь не зголосяться до своєї оборони, тоді це буде доказом, що мої закиди є правдиві і вони бояться справедливого суду. Вони мають зголоситись до 1. січня 1957. р.

Я закликаю редакторів Кравцева та Пеленського, які кладали основи під український націоналістичний рух в Галичині, перебрати провід в ОУН: в ОУНС, ОУНР, Закордонних Частинах ОУН та УГВР — по 1. січні 1957. р., перевести поновне об'єднання всіх українських націоналістів на чужині та при допомозі виборности створити для них один провід, який щороку буде змінюватись, щоб цим дати можливість іншим націоналістам бути провідниками ОУН. Такий провід до спілки з Українським Громадянством уложить Бойові Закони для українського підпілля та Верховний Суд, щоб в будучині ніколи вже не повторився Роздор.

Щодо А. Мельника, О. Бойдуника, С. Бандери та М. Лебеда, то вони мають зробити зі собою кінець до трьох днів по 1. січні 1957. р. Якщо б вони цього не зробили, то я закликаю їх жінки, щоб з ними зробили кінець і цим себе реабілітували, бо жінка злодія, провокатора є також злодійкою, зрадницею, якщо вона не покарає свого мужа.

Заперестати робити академії в честь Е. Коновальця по 1. січні 1957. р. а якби хтось їх уладжував, то бойкотувати.

Ольгу Федак-Коновалець, жінку Е. Коновальця, закликаю, щоб зробила зі собою кінець по 1. січні 1957. р. за то, що крада до спілки зі своїм чоловіком гроші УВО-ОУН і цим пила через 15 років кров бойовиків УВО-ОУН, бо ці гроші Український Нарід складав на зброю для них, а не для дармоїдів за границею. Ольга Федак-Коновалець через 15 літ була людодійкою, так, як сьогодні є Мельника, Бандериха та Лебедиха.

Може провокатор Е. Коновалець залишив синів, то я їх закликаю, щоб реабілітували свого батька-провокатора, який кормив їх людською кровю.

Тому що вороги багаті своїх агентів пропхали на чоловічі становища в ОУН, яких ми ніколи не в силі виловити та знищити, я закликаю всіх визначних націоналістів у віці понад 30 років добровільно зложити свої уряди та в будучині не займати відповідальних становищ ані в ОУН, ані в українському громадському житті. Тільки таким способом можна чужих агентів унешкідливити. Хто не послухає цього мого заклику по 1. січні 1957. р., цей буде на услугах наших ворогів.

Я закликаю б. воєнків УПА поновно об'єднатись, перестати бавитись в бандерівців та лебедівців і цим задержати вірність ідеї УПА до смерті: жаден воєк не займається політикою. Крім цього я закликаю б. воєнків УПА покликати під свій суд С. Бандеру, М. Лебеда та А. Мельника за то, що вони видали в руки НКВД ген. Т. Чупринку та штаб УПА — по 1. січні 1957. Я закликаю Український Конгресовий Комітет в ЗДА передати справу грошей для УПА, які вкрав М. Лебідь, під суд чужій владі по 1. січня 1957. Тому що в ОУН нема контрольної влади, М. Лебеда треба взяти під правдомовний прилад. Також чужій владі треба передати справу А. Мельника, О. Бойдуника, С. Бандери та Я. Стецька по 3. січня 1957. р., бо вони весь час крадуть гроші зі збірок на підпольну або визвольну боротьбу, чи марнотравають гроші АЕН у вічних поїздах в справах, які можна залагодити поштою.

Я закликаю ген. М. Капустянського, В. Мартинця, інж. Д. Андрієвського, д-ра З. Книша, Я. Гайваса, д-ра П. Стерча; Я. Стецька, Ленкавського, Я. Рака, О. Мадана, проф. І. Вовчука, д-ра П. Мірчука; д-ра Л. Ребета, З. Матлу, проф. Кононенка, проф. Шанковського, ред. Стахова, Є. Стахова, інж. Логуша та інших визначних націоналістів завернути зі своєї дороги зради, перестати

пити кров з українського народу та добровільно підчинитись редакторам Кравцеву та Пеленському в їх об'єднвальній акції по 1.січні 1957.р. Я закликаю всіх членів ОУНС, ОУНР, Закордонних Частин ОУН та УГВР заперестати грізтись, наче смажені собаки на наказ своїх ватажків. Ви виконали велику сексотську роботу для НКВД, стали безплатними сексотами, злакомившись на "чини" у своїх ватажків. Ви зробили ту саму помилку, що хлопці зі справи Тютяка, бо ви прийняли становища від людей, яких ви не бачили та не знали, над якими ви не маєте жадної контролю: ваші ватажки не здають перед вами жадних звітів, як це діється в державі. Вони вас наче собачок цвуть одних на других, сміючись до спілки з НКВД з вашої глупоти. Доки ви ще будете помагати їм розпінати Український Нарід? Я закликаю вас покинути своїх ватажків та підчинитись Кравцеву та Пеленському по 1.січні 1957.р.!

Роби все, що йде на знищення Роздору: нічо, що його розпаше.

Я закликаю всі видання та часописи лебедьо-бандеро-мельниківські відріктись українських виродків А.Мельника, С.Бандери та М.Лебеда та про це повідомити Українське Громадянство до 1.січня 1957.р. Заперестати друкувати тасмниці українського підпілля, які використовує НКВД в боротьбі з українським народом.

Коли ці видання не послухають мого заклику, тоді треба їх бойкотувати, бо це ледачі голосники Роздору.

Коли б редактори Кравців та Пеленський не були в силі завести лад в ОУН, тоді хай українські установи у своєму засягу карають роздорників. В тій цілі я закликаю Українську Церкву-Грекокатолицьку та Православну-до покарання всіх тих священників, які брали та беруть участь у Роздорі, а передовсім о.д-ра Гриньоха та інших: це не є священники, а братовбивники, зрадники; їх Служби Божі, які вони правлять, є свято-татськими.

Я закликаю Начального Пластуна та Д-ра О.Тисовського поставити перед пластовим судом Я.Рака та інших пластунів-роздорників, які в Роздорі затратили головну пластову ідею-братерство.

Українські часописи закликаю не поміщувати обіжників А.Мельника, С.Бандери та М.Лебеда, бо цим піддержується Роздор.

Всіх бенкетників, які гуляли на бенкеті-ювілею А.Мельника, закликаю, щоб за кару зложили на українську ціль стільки грошей, скільки вони там стратили: своїм святом вони заохочували вампіра А.Мельника, щоб дальше пив українську кров.

Українських генералів, полковників та інших старшин закликаю, щоб освідомлювали українську суспільність про закон боротьби, яким є переслідування дезертирів, а не поважання для них, як це діється в нас з А.Мельником, С.Бандерою та М.Лебедем.

Зігнала та суспільність, яка кланяється дезертирам.

Зрадником є той, що допомагає ворогові нищити український нарід - свідомо, чи несвідомо. Звідси кожен роздорник-мельниківець, бандерівець, чи лебедівець є зрадником українського народу. Чеснота-це свідомо справа. Не жадуй роздорникам твердої критики, бо там є 90% несвідомих шкідників, їх тільки такою критикою можна намовити на чесну дорогу. Намовивши їх до чесноти, заперестати бути роздорником, Роздор сам від себе розлетиться, бо там остане тільки кілька соток агентів чужих держав та злодіїв, які не будуть мати жадного впливу на наше громадське життя.

Знищити Роздор-значить рятувати мільони українців в 3.світ.війні. Українське підпілля, очолене дезертирами, стало великим нещастям для Українського Народу, великим злом.

Д Ж Е Р Е Л А:

- Зиновій Книш: Дрижить підземний гук, Вінніпег 1953.
Е. Коновалець: Київські СС.
І. Мазепа: Україна в огні і бурі Революції 1917 - 1921 рр., 1950.
В. Мартинець: Українське Підпілля Від УВО до ОУН, 1949.
Петро Мірчук: Українська Повстанська Армія.

Василь Нич

/Перше/ Звернення до Українського Народу
в справі Роздору

Ціна: 50ц.

Замовлення та гроші слати на адресу:
V. Nutch, 334 E. 8th St., New York 9, NY.